

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ ΑΠΟΚΛΙΣΗ
ΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 35.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΧΑΡΑΞΕ

ΤΟ

ΣΗΜΑΔΙ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FOUR: A DIVERGENT COLLECTION

Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χάραξε το σημάδι**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jeff Huang

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippie

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΧΑΡΤΗ: Virginia Allyn

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Veronica Roth, 2017

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Χάρτη και σχεδιασμού™: Veronica Roth, 2017

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Veronica Roth, 2017

Used with permission. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1836-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1837-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Β Ε Ρ Ο Ν Ι Κ Α Ρ Ο Θ

Χ Α Ρ Α Ξ Ε Ε

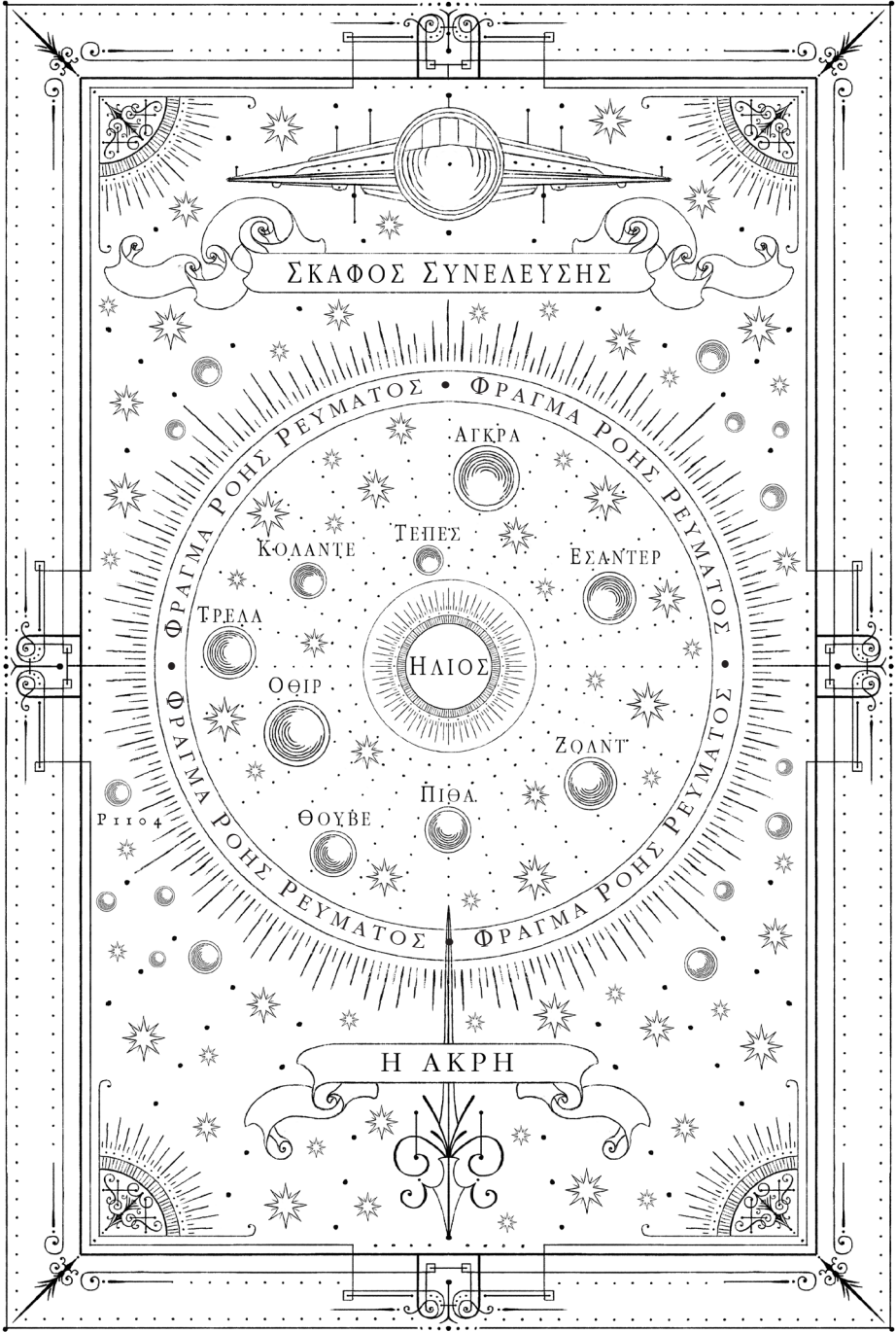
Τ Ο

Σ Η Μ Α Δ Ι

ΒΙΒΛΙΟ 1

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

ΣΚΑΦΟΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

ΦΡΑΓΜΑ ΡΟΗΣ ΡΕΥΜΑΤΟΣ • ΦΡΑΓΜΑ ΡΟΗΣ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΑΓΚΡΑ
ΚΟΛΑΝΤΕ ΤΕΝΕΣ ΕΞΑΝΤΕΡ
ΤΡΕΛΑ
ΟΘΙΡ
ΗΛΙΟΣ
ΖΟΑΝΤ
ΠΙΘΑ
ΘΟΥΒΕ
ΦΡΑΓΜΑ ΡΟΗΣ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΦΡΑΓΜΑ ΡΟΗΣ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΙ 104

Η ΑΚΡΗ

*Στην Ίνγκριντ και στον Καρλ –
επειδή δεν υπάρχει καμία εκδοχή σας που να μην αγαπάω.*

1

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 | ΑΚΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ άνθιζαν πάντα όταν η νύχτα ήταν μεγαλύτερη. Όλη η πόλη γιόρταζε τη μέρα που η δέσμη των πετάλων άνοιγε για να αποκαλύψει ένα πλούσιο κόκκινο χρώμα – εν μέρει επειδή τα λουλούδια της σιωπής ήταν η πηγή ζωής του έθνους και εν μέρει, όπως πίστευε ο Άκος, επειδή τους βοηθούσε να μην τρελαθούν όλοι μέσα στο κρύο.

Εκείνο το απόγευμα, τη μέρα του τελετουργικού Άνθησης, ίδρωσε μέσα στο πανωφόρι του καθώς περίμενε να ετοιμαστεί η υπόλοιπη οικογένειά του, κι έτσι βγήκε στην αυλή για να δροσιστεί. Το σπίτι των Κέρεσεθ ήταν χτισμένο σ' έναν κύκλο γύρω από έναν κλίβανο, ενώ όλοι οι εξωτερικοί και οι εσωτερικοί τοίχοι ήταν κυρτοί. Για καλοτυχία, υποτίθεται.

Ο παγωμένος αέρας έκανε τα μάτια του Άκος να τσούξουν όταν άνοιξε την πόρτα. Κατέβασε τα ματογυάλια από το μέτωπό του, και η ζέση από το δέρμα του θόλωσε το τζάμι αμέσως. Ψαχούλεψε για να βρει το μεταλλικό σκαλιστήρι με το γαντοφορεμένο χέρι του και το έχωσε κάτω από το κάλυμμα του κλίβανου. Οι πυρόλιθοι από κάτω έμοιαζαν με μαύρους σβόλους προτού ανάψουν από την τριβή κι έπειτα από λίγο άρχισαν να λαμπυρίζουν με διάφορα χρώματα, ανάλογα με το τι ήταν πασπαλισμένοι.

Οι πυρόλιθοι τρίφτηκαν μεταξύ τους και άναψαν κόκκινοι σαν

αίμα. Δε βρίσκονταν εδώ έξω ούτε για να ζεστάνουν τίποτα ούτε για να φωτίσουν τίποτα – ήταν απλώς μια υπενθύμιση για το ρεύμα. Λες και το βουητό στο σώμα του Άκος δεν ήταν αρκετή υπενθύμιση. Το ρεύμα έρεε μέσα σε κάθε ζωντανό πλάσμα και εμφανιζόταν στον ουρανό με διάφορα χρώματα. Σαν τους πυρρόλιθους. Σαν τα φώτα των ιπτάμενων σκαφών που πετούσαν από πάνω πηγαίνοντας προς την πόλη. Οι εξωκοσμικοί που νόμιζαν ότι ο πλανήτης τους δεν είχε τίποτε άλλο πέρα από χιόνι δεν είχαν πατήσει ποτέ το πόδι τους εδώ.

Ξεπρόβαλε το κεφάλι του μεγαλύτερου αδερφού του Άκος, Άιτζα. «Ανυπομονείς να παγώσεις; Έλα, η μαμά είναι σχεδόν έτοιμη».

Η μαμά τους χρειαζόταν πάντα περισσότερο χρόνο για να ετοιμαστεί όταν πήγαιναν στον ναό. Άλλωστε ήταν η προφήτισσα. Εκείνη θα κοιτούσαν όλοι.

Ο Άκος άφησε κάτω το σκαλιστήρι και μπήκε μέσα, βγάζοντας τα ματογυάλια του και κατεβάζοντας το προστατευτικό κάλυμμα του προσώπου του στον λαιμό του.

Ο μπαμπάς του και η μεγαλύτερή του αδερφή, η Σίζι, στέκονταν δίπλα στην εξώπορτα, χωμένοι μέσα στα πιο ζεστά τους παλτά. Ήταν όλα φτιαγμένα από το ίδιο υλικό – γούνα από κούτια, η οποία δεν μπορούσε να βαφτεί, κι έτσι ήταν πάντα λευκογκρίζα– και είχαν κουκούλα.

«Είσαι έτοιμος, Άκος; Ωραία». Η μαμά του κούμπωνε το πανφόρι της. Κοίταξε τις παλιές μπότες του μπαμπά τους. «Κάπου εκεί έξω οι στάχτες του πατέρα σου ανατριχιάζουν από το πόσο βρόμικα είναι τα παπούτσια σου, Άουσε».

«Το ξέρω. Γι' αυτό έκανα τόσο κόπο να τις βρομίσω!» είπε ο μπαμπάς τους χαμογελώντας στη μαμά τους.

«Ωραία!» αποκρίθηκε εκείνη. Και μάλιστα χαρούμενα. «Εμένα μ' αρέσουν έτσι».

«Σ' αρέσει οτιδήποτε δεν άρεσε στον πατέρα μου».

«Επειδή δεν του άρεσε τίποτα».

«Μπορούμε να μπούμε στο σκάφος όσο είναι ακόμα ζεστό;»

είπε ο Άιτζα, με έναν κάπως γκρινιαρικό τόνο στη φωνή του. «Η Όρι μάς περιμένει δίπλα στο μνημείο».

Η μαμά τους τέλειωσε με το παλτό της και φόρεσε το προστατευτικό κάλυμμα του προσώπου της. Διέσχισαν το θερμαινόμενο μπροστινό μονοπάτι, καλυμμένοι με γούνα, ματογυάλια και γάντια. Τους περίμενε ένα χαμηλό στρογγυλό σκάφος, που αιωρούνταν στο ύψος του γόνατου λίγο πάνω από τον σωρό του χιονιού. Η πύλη του σκάφους άνοιξε στο άγγιγμα της μαμάς τους, και μπήκαν μέσα. Η Σίζι και ο Άιτζα έπρεπε να τραβήξουν τον Άκος και από τα δυο χέρια για να μπει μέσα, επειδή ήταν πολύ μικρός ώστε να σκαρφαλώσει μόνος του. Κανένας δεν έκανε τον κόπο να φορέσει ζώνη ασφαλείας.

«Στον ναό!» αναφώνησε ο μπαμπάς τους σηκώνοντας τη γροθιά του στον αέρα. Πάντα το έλεγε αυτό όταν πήγαιναν στον ναό. Ήταν σαν να ζητωκραυγάζεις επειδή σε περιμένει μια βαρετή διάλεξη ή μια ατέλειωτη ουρά τη μέρα της ψηφοφορίας.

«Μακάρι να μπορούσαμε να βάλουμε αυτό τον ενθουσιασμό σε μπουκάλι και να τον πουλάμε σε όλο τον Θούβε. Τους περισσότερους τους βλέπω μία φορά τον χρόνο, κι αυτό μόνο επειδή τους περιμένει φαγητό και ποτό...» μουρμούρισε η μητέρα τους με ένα αμυδρό χαμόγελο.

«Να η λύση σου λοιπόν», είπε ο Άιτζα. «Να τους δελεάζεις με φαγητό όλη τη σεζόν».

«Η σοφία των παιδιών», αποκρίθηκε η μαμά τους πατώντας το κουμπί ανάφλεξης με τον αντίχειρά της.

Το ιπτάμενο σκάφος τούς τίναξε προς τα πάνω και μπροστά, κι έτσι έπεσαν όλοι και πλάκωσαν ο ένας τον άλλο. Ο Άιτζα έσπρωξε από πάνω του τον Άκος με μια γροθιά και γελώντας.

Μπροστά τα φώτα της Χέσα λαμπύριζαν. Η πόλη τους τυλιγόταν γύρω από έναν λόφο, με τη στρατιωτική βάση στο κάτω μέρος, τον ναό στην κορυφή κι όλα τα άλλα κτίρια ανάμεσα. Ο ναός, στον οποίο κατευθύνονταν, ήταν μια μεγάλη πέτρινη κατασκευή, με έναν θόλο –φτιαγμένο από εκατοντάδες χρωματιστά τζάμια– ακριβώς στο κέντρο του. Όταν τον χτυπούσε ο ήλιος,

η κορυφή της Χέσα έλαμπε με ένα πορτοκαλοκόκκινο χρώμα. Κάτι που σήμαινε ότι δεν έλαμπε σχεδόν ποτέ.

Το σκάφος ανέβηκε σιγά σιγά τον λόφο, γλιστρώντας πάνω από την πετρώδη Χέσα, που ήταν τόσο παλιά όσο και το έθνος-πλανήτης τους – ο Θούβε, όπως τον αποκαλούσαν όλοι, εκτός από τους εχθρούς τους, μια λέξη τόσο δύσκολη, ώστε οι εξωκοσμικοί συνήθως πνίγονταν όταν την πρόφεραν. Τα μισά στενά σπίτια ήταν θαμμένα κάτω από σωρούς χιονιού. Σχεδόν όλα ήταν άδεια. Όλοι πήγαιναν στον ναό απόψε.

«Βλέπεις κάτι ενδιαφέρον σήμερα;» ρώτησε ο μπαμπάς τους τη μαμά τους καθώς οδηγούσε το σκάφος μακριά από ένα ιδιαίτερα ψηλό ανεμόμετρο που υψωνόταν μέχρι τον ουρανό. Στροβιλιζόταν σε κύκλους.

Από τον τόνο της φωνής του μπαμπά του, ο Άκος ήξερε ότι ρωτούσε τη μαμά τους για τα οράματά της. Κάθε πλανήτης στον γαλαξία είχε τρεις προφήτες, έναν αναδυόμενο, έναν καθιστό κι έναν πεσμένο. Ο Άκος δεν καταλάβαινε τι ακριβώς σήμαινε αυτό, εκτός από το ότι το ρεύμα ψιθύριζε το μέλλον στα αυτιά της μαμάς του και οι μισοί άνθρωποι που συναντούσαν ένιωθαν δέος προς το πρόσωπό της.

«Μπορεί να εντόπισα την αδερφή σου προχτές...» ξεκίνησε να λέει η μαμά τους. «Αμφιβάλλω, όμως, αν θα ήθελε να το μάθει».

«Απλώς νιώθει ότι το μέλλον θα πρέπει να αντιμετωπίζεται με τον κατάλληλο σεβασμό».

Το βλέμμα της μαμάς τους πέρασε πάνω από τον Άκος, τον Άιτζα και τη Σίζι με τη σειρά.

«Αυτό παίρνω που παντρεύτηκα κάποιον από στρατιωτική οικογένεια, υποθέτω», είπε τελικά. «Θέλεις να βρίσκονται όλα υπό έλεγχο, ακόμα και το χάρισμα του ρεύματός μου».

«Θα έχεις προσέξει πως εγώ πήγα ενάντια στις προσδοκίες της οικογένειας και επέλεξα να γίνω αγρότης, όχι στρατιωτικός», αποκρίθηκε ο μπαμπάς τους. «Και η αδερφή μου δεν εννοεί τίποτα με αυτό. Απλώς αγχώνεται, αυτό είναι όλο».

«Χμμμ...» έκανε η μαμά τους, σαν να μην ίσχυε καθόλου αυτό.

Η Σίζι άρχισε να σιγοτραγουδάει, μια μελωδία που ο Άκος είχε ακούσει πάλι, αλλά δε θυμόταν από πού. Η αδερφή του κοιτούσε έξω από το παράθυρο, χωρίς να δίνει σημασία στη διαφωνία. Κι έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα η διαφωνία των γονιών του σταμάτησε, και ο ήχος του σιγομουρμουρίσματός της ήταν το μόνο που απέμεινε. Η Σίζι είχε κάτι, έλεγε ο μπαμπάς τους. Μια ηρεμία.

Ο ναός ήταν φωτισμένος, μέσα και έξω, με σειρές από φαναράκια, που δεν ήταν μεγαλύτερα από τη γροθιά του Άκος, να κρέμονται πάνω από την αφιδωτή είσοδο. Υπήρχαν ιπτάμενα σκάφη παντού, με λωρίδες χρωματιστού φωτός να τυλίγονται γύρω από τις χοντρές τους κοιλιές, σταθμευμένα σε συστάδες στη λοφοπλαγιά ή κάνοντας κύκλους γύρω από τη θολωτή οροφή, ψάχνοντας να βρουν χώρο για να προσγειωθούν. Η μαμά τους ήξερε όλα τα μυστικά μέρη στον ναό, γι' αυτό κατεύθυνε τον μπαμπά τους προς μια σκιερή εσοχή δίπλα από την τραπεζαρία και τους οδήγησε τρέχοντας σε μια πλαϊνή πόρτα, την οποία άνοιξε και με τα δυο της χέρια.

Διέσχισαν έναν σκοτεινό πέτρινο διάδρομο, πατώντας πάνω σε χαλιά τόσο φθαρμένα ώστε μπορούσες να δεις μέσα τους, και πέρασαν το χαμηλό, φωτισμένο με κεριά μνημείο προς τιμήν των Θουβεισιανών που είχαν πεθάνει στην εισβολή του Σοτέτ, προτού γεννηθεί ο Άκος.

Επιβράδυνε το βήμα του την ώρα που περνούσε από το μνημείο, για να κοιτάξει τα τρεμάμενα κεριά. Ο Άιτζα άρπαξε τους ώμους του από πίσω, κάνοντας τον Άκος να βγάλει μια πνιχτή κραυγή τρομαγμένος. Κοκκίνισε αμέσως όταν συνειδητοποίησε ποιος ήταν, και ο Άιτζα κέντρισε το μάγουλό του γελώντας.

«Μπορώ να δω πόσο έχεις κοκκινίσει ακόμα και μέσα στο σκοτάδι!»

«Σκάσε!» είπε ο Άκος.

«Άιτζα», τον επέπληξε η μαμά τους. «Μην τον πειράζεις».

Ήταν αναγκασμένη να το λέει συνεχώς αυτό. Ο Άκος αισθανόταν ότι πάντα κοκκίνιζε για κάτι.

«Ένα αστείο ήταν μόνο...»

Βρέθηκαν στο κέντρο του κτιρίου, όπου πλήθος κόσμου ήταν συγκεντρωμένο έξω από την Αίθουσα της Προφητείας. Όλοι έβγαζαν τις εξωτερικές τους μπότες και τα παλτά τους, αφρατεύοντας τα μαλλιά τους, που είχαν πατικωθεί από τις κουνούλες, και φυσώντας ζεστό αέρα στα παγωμένα τους δάχτυλα. Οι Κέρεσεθ στοίβαξαν τα παλτά τους, τα ματογυάλια τους, τα γάντια τους, τις μπότες τους και τα καλύμματα του προσώπου τους σε μια σκοτεινή κόγχη, κάτω ακριβώς από ένα μοβ παράθυρο στο οποίο ήταν χαραγμένο το θουβεισιανικό σύμβολο του ρεύματος. Καθώς επέστρεφαν ξανά στην Αίθουσα της Προφητείας, ο Άκος άκουσε μια οικεία φωνή.

«Αιτζ!» Η Όρι Ρεντνάλις, η καλύτερη φίλη του Αιτζα, διέσχισε τρέχοντας τον διάδρομο. Ήταν ψηλόλιγνη κι έδειχνε άχαρη, όλο γόνατα και αγκώνες και λυτά μαλλιά. Ο Άκος δεν την είχε ξαναδεί ποτέ με φόρεμα, αλλά τώρα φορούσε ένα, φτιαγμένο από βαρύ μοβ-κόκκινο ύφασμα και κουμπωμένο στον ώμο σαν επίσημη στρατιωτική στολή.

Οι αρθρώσεις της Όρι ήταν κόκκινες από το κρύο. Σταμάτησε απότομα μπροστά στον Αιτζα. «Εδώ είσαι. Αναγκάστηκα ν' ακούσω ήδη δύο ξεσπάσματα της θείας μου για τη Συνέλευση και είμαι έτοιμη να εκραγώ!»

Ο Άκος είχε ακούσει κάποιον από τα ξεσπάσματα της θείας της Όρι για τη Συνέλευση –το κυβερνητικό σώμα του γαλαξία– όπου επαινούσε τον Θούβε μόνο για την παραγωγή των παγολούλουδών του και υποβάθμιζε τις επιθέσεις των Σοτέτ, αποκαλώντας τες «αστικές διαφωνίες». Είχε ένα δίκιο, αλλά ο Άκος ένιωθε πάντα άβολα κοντά σε εκνευρισμένους ενήλικες. Δεν ήξερε ποτέ τι να πει.

Η Όρι συνέχισε: «Γεια, Άοσε, Σίφα, Σίζι, Άκος. Χαρούμενη Άνθηση. Έλα, πάμε, Αιτζ». Όλο αυτό το είπε με τη μία, χωρίς να πάρει σχεδόν ούτε ανάσα.

Ο Αιτζα κοίταξε τον μπαμπά τους, ο οποίος ανέμιση το χέρι του. «Πήγαινε, θα σε δούμε αργότερα».

«Κι αν σε πιάσουμε με μια πίπα στο στόμα, όπως κάναμε πέρ-

σι», είτε η μαμά τους, «θα σε βάλουμε να φας το περιεχόμενό της».

Ο Άιτζα ύψωσε τα φρύδια του. Δεν ντρεπόταν ποτέ για τίποτα, δεν κοκκίνιζε ποτέ. Ούτε καν όταν τα παιδιά στο σχολείο τον πείραζαν για τη φωνή του –που ήταν πιο ψιλή από των περισσότερων αγοριών– ή επειδή ήταν πλούσιος, γεγονός που δεν έκανε κάποιον δημοφιλή εδώ στη Χέσα. Ούτε και απαντούσε, όμως. Είχε το χάρισμα να κλείνει τα πράγματα έξω και να τα αφήνει να μπαίνουν πάλι μέσα μόνο όταν το ήθελε.

Άρπαξε τον Άκος από τον αγκώνα και τον τράβηξε πίσω από την Όρι. Η Σίζι έμεινε πίσω με τους γονείς τους, όπως πάντα. Ο Άιτζα και ο Άκος ακολούθησαν την Όρι μέχρι την Αίθουσα της Προφητείας.

Η Όρι πήρε μια κοφτή ανάσα, κι όταν ο Άκος κοίταξε μέσα στην αίθουσα, παραλίγο να τη μμηθεί. Κάποιος είχε κρεμάσει εκατοντάδες φανάρια –καθένα από αυτά πασπαλισμένο με λουλούδι της σιωπής για να δείχνει κόκκινο– από την κορυφή του θόλου μέχρι τους πιο εξωτερικούς τοίχους, προς κάθε κατεύθυνση, κι έτσι ένας ουρανός από φώτα κρεμόταν από πάνω τους. Ακόμα και τα δόντια του Άιτζα έλαμπαν κόκκινα όταν χαμογέλασε στον Άκος. Στο κέντρο του δωματίου, το οποίο ήταν συνήθως άδειο, υπήρχε ένα στρώμα πάγου περίπου στο ύψος ενός ανθρώπου. Μέσα του μεγάλωναν δεκάδες κλειστά λουλούδια της σιωπής λίγο πριν ανθίσουν.

Κι άλλα φανάρια με πυρόλιθους, περίπου στο μέγεθος του αντίχειρα του Άκος, περιέβαλλαν το στρώμα του πάγου, όπου τα λουλούδια της σιωπής περίμεναν να ανθίσουν. Έλαμπαν λευκά, μάλλον για να μπορούν όλοι να δουν το πραγματικό χρώμα των λουλουδιών της σιωπής, ένα κόκκινο πιο έντονο από οποιοδήποτε φανάρι. Κόκκινο σαν αίμα, έλεγαν κάποιои.

Περιφέρονταν πολλά άτομα στον χώρο, ντυμένα με τα καλύτερά τους ρούχα: με ριχτούς χιτώνες, που κάλυπταν τα πάντα εκτός από τα χέρια και το κεφάλι και ήταν κουμπωμένοι με περίτεχνα γυάλινα κουμπιά σε κάθε λογής χρώμα. Σακάκια μέχρι το γόνατο επενδεδυμένα με ευλύγιστο δέρμα από ελτ και κα-

σκόλ τυλιγμένα δύο φορές. Όλα τους σε σκούρα, έντονα χρώματα, οτιδήποτε εκτός από γκρι ή λευκό, σε αντίθεση με τα παλλά τους. Το σακάκι του Άκος ήταν σκούρο πράσινο, ένα από τα παλιά του Άιτζα, που του πήγαινε ακόμα πολύ μεγάλο στους ώμους, και του Άιτζα ήταν καφέ.

Η Όρι τούς οδήγησε κατευθείαν στο φαγητό. Η ξινή της θεία ήταν εκεί, προσφέροντας πιάτα στους περαστικούς, αλλά δεν κοίταξε την Όρι. Ο Άκος είχε την αίσθηση πως η Όρι δε συμπαθούσε τη θεία και τον θείο της, και γι' αυτό σχεδόν έμενε στο σπίτι των Κέρεσεθ, αλλά δεν ήξερε τι είχε συμβεί στους γονείς της. Ο Άιτζα έχωσε ένα ψωμάκι στο στόμα του και παραλίγο να πνιγεί με τα ψίχουλα.

«Πρόσεχε», του είπε ο Άκος. «Ο θάνατος από ψωμί δεν είναι ιδιαίτερα αξιοπρεπής».

«Τουλάχιστον θα πεθάνω κάνοντας αυτό που αγαπάω», αποκρίθηκε ο Άιτζα μπουκωμένος με το ψωμί.

Ο Άκος γέλασε.

Η Όρι πέρασε το μπράτσο της γύρω από τον λαιμό του Άιτζα, τραβώντας το κεφάλι του κοντά της. «Μην κοιτάξεις. Έρχονται ματιές από τα αριστερά...»

«Και λοιπόν;» αντιγύρισε ο Άιτζα τινάζοντας ψίχουλα.

Αλλά ο Άκος αισθανόταν ήδη τη θερμότητα να απλώνεται στον λαιμό του. Έριξε μια ματιά στα αριστερά του Άιτζα. Μια μικρή ομάδα ενηλίκων στεκόταν εκεί, όλοι σιωπηλοί, με το βλέμμα τους να τους ακολουθεί.

«Θα περίμενε κανείς ότι θα το είχες συνηθίσει πλέον αυτό, Άκος», είπε ο Άιτζα. «Άλλωστε συμβαίνει συνεχώς».

«Θα περίμενε κανείς ότι εκείνοι θα είχαν συνηθίσει εμάς», αποκρίθηκε ο Άκος. «Ζούμε εδώ όλη μας τη ζωή και είχαμε μίρρες όλη μας τη ζωή. Για ποιον λόγο κοιτάζουν;»

Όλοι είχαν ένα μέλλον, αλλά δεν είχαν όλοι μια μοίρα – αυτό τουλάχιστον έλεγε η μαμά τους. Μόνο κάποια μέλη ορισμένων «προικισμένων» οικογενειών είχαν μοίρες, τις οποίες απάγγελλε κρυφά τη στιγμή της γέννησής τους κάθε προφήτης σε κάθε

πλανήτη. Με μία φωνή. Όταν έρχονταν αυτά τα οράματα, έλεγε η μαμά τους, μπορούσαν να την ξυπνήσουν από έναν βαθύ ύπνο, τόσο ισχυρά ήταν.

Ο Άιτζα, η Σίζι και ο Άκος είχαν μοίρες. Μόνο που δεν ήξεραν ποιες ήταν, παρόλο που η μαμά τους ήταν ένα από τα άτομα που τις είχαν δει. Πάντα έλεγε ότι δε χρειαζόταν να τους το πει· θα το έκανε ο κόσμος για εκείνη.

Υποτίθεται πως οι μοίρες καθόριζαν τις κινήσεις των κόσμων. Αν ο Άκος το σκεφτόταν αυτό για πολλή ώρα, τον έπιανε ναυτία.

Η Όρι ύψωσε τους ώμους της. «Η θεία μου λέει πως η Συνέλευση είναι επικριτική απέναντι στους προφήτες στα δελτία ενημέρωσης τελευταία, και πιθανόν αυτό να σκέφτονται όλοι».

«Επικριτική;» ρώτησε ο Άκος. «Γιατί;»

Ο Άιτζα τους αγνόησε και τους δύο. «Ελάτε, ας βρούμε ένα καλό σημείο».

Το πρόσωπο της Όρι φωτίστηκε. «Ναι, πάμε. Δε θέλω να καταλήξω να κοιτάζω τους πισινούς των άλλων όπως πέρσι».

«Νομίζω ότι φέτος ξεπέρασες το ύψος του πισινού», είπε ο Άιτζα. «Τώρα είσαι στη μισή πλάτη ίσως».

«Α, ωραία, επειδή φόρεσα αυτό το φόρεμα για χάρη της θείας μου ώστε να κοιτάζω την πλάτη των άλλων...» Η Όρι γύρισε τα μάτια της προς τα πάνω.

Αυτήν τη φορά ο Άκος γλίστρησε μέσα στο πλήθος στην Αίθουσα της Προφητείας πρώτος, σκύβοντας κάτω από ποτήρια κρασιού και πλατιές χειρονομίες, ώσπου έφτασε στο μπροστινό μέρος, δίπλα στο στρώμα του πάγου και στα κλειστά λουλούδια της σιωπής. Είχαν έρθει πάνω στην ώρα – η μαμά τους είχε ανέβει δίπλα στο στρώμα του πάγου και είχε βγάλει τα παπούτσια της, αν κι έκανε κρύο εδώ μέσα. Έλεγε πως ήταν καλύτερη προφήτισσα όταν βρισκόταν πιο κοντά στο έδαφος.

Μέχρι πριν από μερικά λεπτά ο Άκος γελούσε με τον Άιτζα, αλλά καθώς το πλήθος σιώπησε, τα πάντα μέσα στον Άκος σιώπησαν κι εκείνα.

Ο Άιτζα έσκυψε προς το μέρος του και ψιθύρισε στο αυτί του:

«Το αισθάνεσαι; Το ρεύμα βουίζει σαν τρελό εδώ μέσα. Είναι λες και το στήθος μου δονείται...»

Ο Άκος δεν το είχε προσέξει, αλλά ο Άιτσα είχε δίκιο – όντως ένιωθε λες και το στήθος του δονούνταν, λες και το αίμα του τραγουδούσε. Πριν προλάβει, όμως, να απαντήσει, η μαμά τους άρχισε να μιλάει. Όχι δυνατά. Αλλά, πάλι, δε χρειαζόταν, επειδή όλοι ήξεραν τα λόγια απέξω.

«Το ρεύμα διαπερνά κάθε πλανήτη στον γαλαξία, δίνοντάς μας το φως του ως υπενθύμιση της δύναμής του».

Θαρρείς και τους δόθηκε κάποιο σήμα, όλοι κοίταξαν τη ροή του ρεύματος, ορατή στον ουρανό μέσα από το κόκκινο τζάμι του θόλου. Αυτή την εποχή του χρόνου ήταν σχεδόν πάντα σκούρο κόκκινο, όπως ακριβώς τα λουλούδια της σιωπής. Η ροή του ρεύματος ήταν το ορατό σύμβολο του ρεύματος που έρεε μέσα σε όλους και μέσα σε κάθε έμβιο ον. Τύλιγε όλο τον γαλαξία, ενώνοντας όλους τους πλανήτες μεταξύ τους σαν χάντρες με μία και μόνο κλωστή.

«Το ρεύμα διαπερνά οτιδήποτε έχει ζωή», συνέχισε η Σίφα. «Δημιουργώντας έναν χώρο για να αναπτυχθεί. Το ρεύμα διαπερνά κάθε άτομο που αναπνέει και εμφανίζεται διαφορετικά μέσα από το κόκκινο κάθε μυαλού. Το ρεύμα διαπερνά κάθε λουλούδι που ανθίζει μέσα στον πάγο».

Έγειραν όλοι μαζί προς τα εμπρός – όχι μόνο ο Άκος και ο Άιτσα και η Όρι, άλλα οι πάντες μέσα στο δωμάτιο, καθώς στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, για να μπορέσουν να δουν όλοι αυτό που συνέβαινε στα λουλούδια της σιωπής μέσα στο στρώμα του πάγου.

«Το ρεύμα διαπερνά κάθε λουλούδι που ανθίζει μέσα στον πάγο», επανέλαβε η Σίφα, «δίνοντάς τους τη δύναμη ν' ανθίζουν στο πιο βαθύ σκοτάδι. Το ρεύμα δίνει την περισσότερη δύναμη στο λουλούδι της σιωπής, το σύμβολο του χρόνου μας, το άνθος που μας δίνει τον θάνατο και τη γαλήνη».

Σιωπή απλώθηκε για λίγο, κι αυτό δε φαινόταν αλλόκοτο, όπως θα έπρεπε. Ήταν λες και σιγομουρμούριζαν όλοι μαζί,

νώθοντας την παράξενη δύναμη που τροφοδοτούσε το σύμπαν τους, όπως ακριβώς η τριβή ανάμεσα στα σωματίδια τροφοδοτούσε τους πυρόλιθους.

Και μετά... κίνηση. Ένα πέταλο μετατοπίστηκε. Ένα κοτσάνι έτριξε. Ένα τρέμουλο διαπέρασε τον μικρό κήπο από λουλούδια της σιωπής που αναπτύσσονταν ανάμεσά τους. Κανένας δεν έλεγε λέξη.

Ο Άκος σήκωσε τα μάτια του στο κόκκινο τζάμι, στον θόλο από φανάρια, μόνο μία φορά, και παραλίγο να το χάσει – όλα τα λουλούδια άνοιξαν απότομα. Κόκκινα πέταλα ξετυλίχτηκαν μονομιάς, αποκαλύπτοντας τα φωτεινά τους κέντρα, για να κρεμαστούν πάνω από τα κοτσάνια τους. Το στρώμα του πάγου είχε γεμίσει χρώματα.

Πήραν όλοι μια κοφτή ανάσα και χειροκρότησαν. Ο Άκος χειροκρότησε μαζί με τους υπόλοιπους, ώσπου τον έπιασε φαγούρα στις παλάμες. Ο μπαμπάς τους ανέβηκε πάνω για να πάρει τα χέρια της μαμάς τους και να της δώσει ένα φιλί. Κανένας άλλος δεν επιτρεπόταν να την αγγίξει: η Σίφα Κέρεσεθ, η *προφήτισσα*, εκείνη στην οποία το χάρισμα του ρεύματος έδινε οράματα του μέλλοντος. Ο μπαμπάς τους, όμως, πάντα την άγγιζε, ακουμπώντας την άκρη του δαχτύλου του στο λακκάκι της όταν χαμογελούσε, στερεώνοντας τούφες στον κότσο της, αφήνοντας κίτρινα αποτυπώματα στον ώμο της όταν είχε τελειώσει με το ζύμωμα του ψωμιού.

Ο μπαμπάς τους δεν είχε τη δύναμη να δει το μέλλον, αλλά μπορούσε να επιδιορθώνει πράγματα με τα δάχτυλά του, όπως σπασμένα πιάτα ή τη ρωγμή στην επιτοίχια οθόνη ή το ξεφτισμένο στρίφωμα ενός παλιού πουνκάμισου. Μερικές φορές σε έκανε να αισθάνεσαι λες και μπορούσε να επιδιορθώσει και ανθρώπους αν αντιμετώπιζαν προβλήματα. Έτσι, όταν πλησίασε τον Άκος και τον σήκωσε στην αγκαλιά του, ο Άκος δεν ντράπηκε καθόλου.

«Το Μικρούτσικο Παιδί!» φώναξε ο μπαμπάς του πετώντας τον Άκος πάνω από τον ώμο του. «Ωωω... Όχι και τόσο μικρό

στην πραγματικότητα. Σχεδόν δεν μπορώ να το κάνω πια αυτό».

«Δεν είναι επειδή είμαι εγώ μεγάλος, αλλά επειδή εσύ είσαι γέρος», αποκρίθηκε ο Άκος.

«Τι λόγια! Από τον ίδιο μου τον γιο», είπε ο μπαμπάς του. «Τι τιμωρία αξίζει μια τόσο κοφτερή γλώσσα; Αναρωτιέμαι...»

«Μη...»

Ήταν, όμως, πολύ αργά: ο μπαμπάς του τον είχε ρίξει ήδη προς τα πίσω και τον είχε αφήσει να γλιστρήσει, έτσι που τώρα κρατούσε τον Άκος από τους αστράγαλους του. Κρεμασμένος ανάποδα, ο Άκος πίεσε το πουκάμισο και το σακάκι του στο σώμα του, αλλά δεν μπορούσε παρά να γελάσει. Ο Άουσε τον κατέβασε, αφήνοντάς τον μόνο όταν ο Άκος βρέθηκε με ασφάλεια στο έδαφος.

«Αυτό να σου γίνει μάθημα για την αυθάδεια», επισήμανε ο μπαμπάς του σκύβοντας από πάνω του.

«Και η αυθάδεια κάνει όλο το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι σου;» είπε ο Άκος βλεφαρίζοντας αθώα έτσι όπως τον κοιτούσε.

«Ακριβώς!» Ο Άουσε χαμογέλασε. «Χαρούμενη Άνθηση».

Ο Άκος τού ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Και σ' εσένα».

Εκείνη τη νύχτα έμειναν όλοι ξύπνιοι μέχρι τόσο αργά, ώστε ο Άιτζα και η Όρι κοιμήθηκαν και οι δύο καθιστοί στο τραπέζι της κουζίνας. Η μαμά τους κουβάλησε την Όρι στον καναπέ του καθιστικού, όπου περνούσε πλέον τις μισές της νύχτες, και ο μπαμπάς τους ξύπνησε τον Άιτζα. Έπειτα από αυτό όλοι πήγαν προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση, εκτός από τον Άκος και τη μαμά του. Ήταν πάντα οι τελευταίοι που πήγαιναν για ύπνο.

Η μαμά του άναψε την οθόνη, κι έτσι τα νέα από τη Συνέλευση άρχισαν να παίζουν χαμηλόφωνα. Υπήρχαν τέσσερα έθνη-πλανήτες στη Συνέλευση, τα μεγαλύτερα και τα πλέον σημαντικά. Επισήμως, κάθε έθνος-πλανήτης ήταν ανεξάρτητο, αλλά η Συνέλευση ρύθμιζε το εμπόριο, τα όπλα, τις συνθήκες και τα ταξίδια και επέβαλλε τον νόμο στο άναρχο διάστημα. Το δελτίο ενημέρωσης της Συνέλευσης ασχολούνταν με το ένα έθνος-πλα-

νήτη μετά το άλλο: έλλειψη νερού στον Τέπες, νέες ιατρικές καινοτομίες στον Όθιο, πειρατές που επιβιβάστηκαν σ' ένα σκάφος στην τροχιά του Πίθα.

Η μαμά του άνοιγε κονσέρβες με αποξηραμένα βότανα. Στην αρχή ο Άκος νόμισε ότι θα έφτιαχνε κάποιο χαλαρωτικό αφέψημα για να τους βοηθήσει και τους δύο να ξεκουραστούν, αλλά μετά πήγε στην ντουλάπα του διαδρόμου για να πάρει το βάζο με το λουλούδι της σιωπής που είχε αποθηκεύσει στο πάνω ράφι.

«Σκέφτηκα να κάνουμε το αποψινό μάθημα ξεχωριστό», είπε η Σίφα. Έτσι τη σκεφτόταν –με το όνομά της, όχι ως μαμά– όταν του δίδασκε για παγολούλουδα. Η Σίφα είχε αρχίσει να αποκαλεί αυτές τις βραδινές συνεδρίες «μαθήματα» σαν αστείο πριν από δύο χρόνια, αλλά τώρα έδειχνε να σοβαρολογεί.

Ήταν δύσκολο να είσαι σίγουρος με μια τέτοια μαμά.

«Βγάλε μια σανίδα κοπής και κόψε μου λίγη ρίζα χάρβα», συνέχισε η Σίφα και φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια. «Έχουμε ξαναχρησιμοποιήσει λουλούδι της σιωπής. Σωστά;»

«Στο υπνωτικό ελιξίριο», απάντησε ο Άκος κι έκανε αυτό που του είπε, ενώ στεκόταν στα αριστερά της με τη σανίδα κοπής και το μαχαίρι και μια ρίζα χάρβα γεμάτη χώματα. Είχε ένα αρρωστιάρικο λευκό χρώμα και ήταν καλυμμένη με ένα λεπτό στρώμα από χνούδι.

«Κι εκείνο το μείγμα ψυχαγωγίας», πρόσθεσε η Σίφα. «Νομίζω ότι σου είπα πως θα φαινόταν χρήσιμο στα πάρτι κάποια μέρα. Όταν θα είσαι μεγαλύτερος».

«Το είπες», αποκρίθηκε ο Άκος. «Και μετά είπες επίσης “όταν θα είσαι μεγαλύτερος”».

Το στόμα της τραβήχτηκε σ' ένα χαμόγελο. Τις περισσότερες φορές αυτό ήταν το περισσότερο που μπορούσες να πάρεις από τη μαμά του.

«Τα ίδια συστατικά που μια μεγαλύτερη εκδοχή του εαυτού σου μπορεί να χρησιμοποιήσει για ψυχαγωγία έχεις τη δυνατότητα να τα χρησιμοποιήσεις και για δηλητήριο», είπε, δείχνοντας σοβαρή. «Αρκεί να διπλασιάσεις το λουλούδι της σιω-

πής και να χρησιμοποιήσεις τη μισή ρίζα χάροβα. Κατάλαβες;»

«Γιατί...» έκανε να τη ρωτήσει ο Άκος, αλλά εκείνη είχε αρχίσει ήδη να αλλάζει θέμα.

«Λοιπόν», είπε την ώρα που έβαζε ένα πέταλο από λουλούδι της σιωπής στη δική της σανίδα κοπής. Ήταν ακόμα κόκκινο, αλλά ζαρωμένο, περίπου στο μήκος του αντίχειρά της. «Τι απασχολεί το μυαλό σου απόψε;»

«Τίποτα», της απάντησε ο Άκος. «Το ότι ο κόσμος μάς κοιτούσε επίμονα στην Άνθηση ίσως».

«Τους συναρπάζουν πολύ οι προικισμένοι με μοίρες. Πολύ θα ήθελα να σου πω ότι θα πάψουν να κοιτάζουν κάποια μέρα», του αποκριθήκε με έναν αναστεναγμό, «αλλά φοβάμαι πως εσύ... εσύ πάντα θα δέχεσαι επίμονα βλέμματα».

Ήθελε να τη ρωτήσει γι' αυτό το επιτονισμένο «εσύ», αλλά ήταν προσεκτικός με αυτά που έλεγε στη μαμά του κατά τη διάρκεια των μαθημάτων τους. Αν της έκανε τη λάθος ερώτηση, σταματούσε ξαφνικά το μάθημα. Αν έκανε τη σωστή ερώτηση, μπορούσε να μάθει πράγματα που κανονικά δε θα έπρεπε να ξέρει.

«Κι εσένα;» τη ρώτησε. «Τι κρατάει το δικό σου μυαλό απασχολημένο εννοώ».

«Αα...» Ο τρόπος με τον οποίο ψιλόκοβε η μαμά του ήταν τόσο απαλός, με το μαχαίρι να χτυπάει γρήγορα πάνω στη σανίδα. Και ο δικός του βελτιωνόταν, παρόλο που ακόμα έκοβε ολόκληρα κομμάτια χωρίς να το θέλει. «Απόψε με βασανίζουν σκέψεις για την οικογένεια Νόαβεκ».

Τα πόδια της ήταν γυμνά, τα δάχτυλά της κυρτωμένα από το κρύο. Τα πόδια ενός προφήτη.

«Είναι η άρχουσα οικογένεια του Σοτέτ», πρόσθεσε. «Η χώρα των εχθρών μας».

Οι Σοτέτ ήταν ένας λαός, όχι ένα έθνος-πλανήτης, και θεωρούνταν άγριοι, βάρβαροι. Χάραζαν γραμμές στα μπράτσα τους για κάθε ζωή που είχαν πάρει και εκπαίδευαν ακόμα και τα παιδιά τους στην τέχνη του πολέμου. Και ζούσαν στον Θούβε, τον

ίδιο πλανήτη με τον Άκος και την οικογένειά του –αν και οι Σοτέτ δεν αποκαλούσαν αυτό τον πλανήτη «Θούβε» ούτε και τον εαυτό τους «Θουβεισιανό»– στην άλλη πλευρά μιας τεράστιας έκτασης με φτερωτό γρασιδί. Το ίδιο φτερωτό γρασιδί που χάιδευε τα παράθυρα του σπιτιού του Άκος.

Η γιαγιά του –η μαμά του μπαμπά του– είχε πεθάνει σε μια από τις εισβολές των Σοτέτ, οπλισμένη μόνο με ένα μαχαίρι ψωμιού· ή αυτό τουλάχιστον έλεγαν οι ιστορίες του μπαμπά του. Και η πόλη της Χέσα εξακολουθούσε να έχει τα σημάδια της βίας των Σοτέτ, με τα ονόματα όσων είχαν χαθεί σκαλισμένα σε χαμηλούς πέτρινους τοίχους και τα σπασμένα παράθυρα να έχουν μπαλωθεί αντί να έχουν αντικατασταθεί, κι έτσι έβλεπες ακόμα τις ρωγμές.

Στην άλλη πλευρά του φτερωτού γρασιδιού. Μερικές φορές τούς αισθανόταν τόσο κοντά, σαν να μπορούσε να τους αγγίξει.

«Η οικογένεια Νόαβек είναι προικισμένη με μοίρα. Το ήξερες αυτό; Όπως ακριβώς είσαι εσύ και τα αδέρφια σου», συνέχισε η Σίφα. «Οι προφήτες δεν έβλεπαν πάντα μοίρες σ' εκείνη την οικογενειακή γραμμή. Έγινε μονάχα μέσα στη διάρκεια της δικής μου ζωής. Κι όταν έγινε, έδωσε στους Νόαβек το πλεονέκτημα απέναντι στην κυβέρνηση του Σοτέτ για να πάρουν τον έλεγχο, ο οποίος βρίσκεται στα χέρια τους από τότε».

«Δεν ήξερα ότι μπορούσε να συμβεί αυτό. Εννοώ μια καινούργια οικογένεια ν' αποκτή ξαφνικά μοίρες».

«Εμείς που έχουμε το χάρισμα να βλέπουμε το μέλλον δεν ελέγχουμε ποιος παίρνει μια μοίρα», είπε η μαμά του. «Βλέπουμε εκατοντάδες εκδοχές του μέλλοντος, πιθανότητες. Αλλά η μοίρα είναι κάτι που συμβαίνει σ' ένα συγκεκριμένο άτομο σε κάθε εκδοχή του μέλλοντος που βλέπουμε, κάτι που είναι πολύ σπάνιο. Κι εκείνες οι μοίρες καθορίζουν ποιες είναι οι προικισμένες με μοίρα οικογένειες – όχι το αντίθετο».

Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ έτσι. Ο κόσμος πάντα έλεγε πως οι προφήτες μοιράζουν τις μοίρες σαν δώρα σε ξεχωριστούς, σημαντικούς ανθρώπους. Αλλά το να ακούει τη μαμά του να λέει

κάτι τέτοιο ανέτρεπε τα πάντα. Οι μοίρες *καθιστούσαν* κάποιες οικογένειες σημαντικές.

«Έχεις δει τις μοίρες τους λοιπόν. Τις μοίρες των Νόαβεκ».

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. «Μόνο του γιου και της κόρης. Του Ρίζεκ και της Σάιρα. Αυτός είναι μεγαλύτερος· εκείνη είναι στη δική σου ηλικία».

Είχε ακούσει ξανά τα ονόματά τους, μαζί με κάποιες γελοίες φήμες. Ιστορίες που έλεγαν ότι άφριζαν από το στόμα ή ότι κρατούσαν τα μάτια των εχθρών τους μέσα σε βάζα ή πως οι γραμμές από τα άτομα που είχαν σκοτώσει γέμιζαν τα χέρια τους από τον καρπό μέχρι τον ώμο. Ίσως αυτό το τελευταίο δεν ακουγόταν και τόσο γελοίο.

«Μερικές φορές είναι εύκολο να δεις γιατί οι άνθρωποι γίνονται αυτό που είναι...» πρόσθεσε σιγανά η μαμά του. «Ο Ρίζεκ και η Σάιρα, παιδιά ενός τυράννου. Ο πατέρας τους, ο Λάζμετ, ήταν παιδί μιας γυναίκας που δολοφόνησε τους ίδιους της τους αδερφούς και τις αδερφές. Η βία μολύνει κάθε γενιά...» Κούνησε το κεφάλι της πάνω κάτω και μαζί του ακολούθησε και το σώμα της, καθώς κουνιόταν εμπρός πίσω. «Και το βλέπω. Τα βλέπω όλα».

Ο Άκος άρπαξε το χέρι της και το κράτησε.

«Συγγνώμη, Άκος...» είπε εκείνη, κι αυτός δεν ήταν σίγουρος αν ζητούσε συγγνώμη επειδή είπε τόσο πολλά ή για κάτι άλλο. Δεν είχε σημασία, όμως.

Έμειναν και οι δύο εκεί για λίγο, ακούγοντας το μουρμουρητό από το δελτίο ενημέρωσης, με την πιο σκοτεινή νύχτα να γίνεται με κάποιον τρόπο ακόμα πιο σκοτεινή απ' ό,τι προτούερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 | ΑΚΟΣ

«ΣΥΝΕΒΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ!» είπε ο Όσνο, φουσκώνοντας το στήθος του με περηφάνια. «Είχα μια γρατζουνιά στο γόνατό μου και άρχισε να καίει... Όταν πέταξα τις κουβέρτες από πάνω μου, είχε εξαφανιστεί».

Η τάξη είχε έναν κυρτό τοίχο και δύο ίσιους. Στο κέντρο της υπήρχε ένας μεγάλος κλίβανος γεμάτος με πυρόλιθους, και η δασκάλα τους πάντα βημάτιζε γύρω του καθώς δίδασκε, με τις μπότες της να κάνουν έναν σριγκό θόρυβο πάνω στο πάτωμα. Μερικές φορές ο Άκος μετρούσε πόσους κύκλους έκανε κατά τη διάρκεια ενός μαθήματος. Ο αριθμός δεν ήταν ποτέ μικρός.

Γύρω από τον κλίβανο υπήρχαν μεταλλικές καρέκλες με γυάλινες οθόνες στερεωμένες μπροστά τους σε γωνία, σαν τραπέζια. Ήταν φωτισμένες, έτοιμες να εμφανίσουν το σημερινό μάθημα. Η δασκάλα τους, όμως, δεν είχε έρθει ακόμα.

«Δείξε μας λοιπόν», είπε μια άλλη μαθήτρια, η Ρίχα. Φορούσε πάντα κασκόλ κεντημένα με χάρτες του Θούβε, μια πραγματική πατριώτισσα, και δεν εμπιστευόταν τον λόγο κανενός. Όταν κάποιος διατύπωνε έναν ισχυρισμό, ζάρωνε τη γεμάτη φακίδες μύτη της ώσπου ο άλλος να το αποδείξει.

Ο Όσνο κράτησε έναν μικρό σουγιά πάνω από τον αντίχειρά του και τον βύθισε μέσα. Αίμα ανάβλυσε από την πληγή, και ακόμα και ο Άκος μπορούσε να δει, καθισμένος στην άλλη άκρη

της τάξης, μακριά από τους υπόλοιπους, ότι το δέρμα του είχε αρχίσει ήδη να κλείνει σαν φερμουάρ.

Όλοι αποκτούσαν ένα χάρισμα ρεύματος όταν μεγάλωναν, αφότου το σώμα τους άλλαζε – κάτι που σήμαινε, κρίνοντας από το πόσο μικρόσωμος εξακολουθούσε να είναι ο Άκος στις δεκατέσσερις εποχές του, ότι θα αργούσε ακόμα να αποκτήσει το δικό του. Μερικές φορές τα χαρίσματα ήταν κληρονομικά κι άλλες όχι. Μερικές φορές ήταν χρήσιμα κι άλλες όχι. Του Όσνο ήταν χρήσιμο.

«Εκπληκτικό!» είπε η Ρίχα. «Ανυπομονώ να έρθει το δικό μου. Είχες ιδέα ποιο θα ήταν;»

Ο Όσνο ήταν το ψηλότερο αγόρι στην τάξη, κι όταν σου μιλούσε, στεκόταν κοντά σου για να το αισθάνεσαι. Τελευταία φορά είχε μιλήσει στον Άκος πριν από μία εποχή, και η μητέρα του Όσνο είχε πει την ώρα που απομακρυνόταν: «Για προικισμένος με μοίρα δεν είναι και τίποτα σπουδαίο... Έτσι;»

Ο Όσνο είχε απαντήσει: «Είναι αρκετά καλός».

Αλλά ο Άκος δεν ήταν «καλός»: απλώς αυτό έλεγαν όλοι για τα ήσυχα άτομα.

Ο Όσνο κρέμασε το χέρι του στην πλάτη της καρέκλας του και απομάκρυνε με ένα τίναγμα τα σκούρα μαλλιά του από τα μάτια του. «Ο μπαμπάς μου λέει πως όσο καλύτερα γνωρίζεις τον εαυτό σου, τόσο λιγότερο θα ξαφνιαστείς από το χάρισμά σου».

Η Ρίχα κούνησε το κεφάλι της πάνω κάτω για να δείξει ότι συμφωνεί, με την πλεξούδα της να γλιστράει στην πλάτη της. Ο Άκος έβαλε ένα στοίχημα με τον εαυτό του πως ώσπου να τελειώσει η εποχή, η Ρίχα και ο Όσνο θα τα είχαν φτιάξει.

Και ύστερα η οθόνη που ήταν στερεωμένη δίπλα στην πόρτα τρεμπόλαξε κι έσβησε. Επίσης έσβησαν κι όλα τα φώτα στην αίθουσα, καθώς κι εκείνα που έλαμπαν κάτω από την πόρτα, στον διάδρομο. Ό,τι κι αν σκόπευε να πει η Ρίχα πάγωσε στα χείλη της. Ο Άκος άκουσε μια δυνατή φωνή να έρχεται από τον διάδρομο. Και το τριξίμο της καρέκλας του έτσι όπως την έσπρωξε προς τα πίσω.

«Κέρεσεθ...» μουρμούρισε ο Όσνο προειδοποιητικά. Αλλά

ο Άκος δεν ήξερε γιατί θα ήταν τρομακτικό να κρυφοκοιτάξει στον διάδρομο. Δεν υπήρχε περίπτωση να πεταχτεί κάτι και να τον δαγκώσει.

Άνοιξε την πόρτα αρκετά ώστε να χωρέσει το σώμα του να περάσει κι έσκυψε στον στενό διάδρομο ακριβώς απ' έξω. Το κτίριο ήταν κυκλικό, όπως πολλά κτίρια στη Χέσα, με τα γραφεία των καθηγητών στο κέντρο, τις τάξεις στην περιφέρεια κι έναν διάδρομο να χωρίζει αυτά τα δύο. Όταν τα φώτα έσβησαν, ήταν τόσο σκοτεινά στον διάδρομο, ώστε μπορούσε να δει μόνο τα φώτα ασφαλείας να λάμπουν πορτοκαλί στο πάνω μέρος κάθε σκάλας.

«Τι συμβαίνει;» Αναγνώρισε τη φωνή – ήταν η Όρι. Μπήκε στη λιμνούλα από πορτοκαλί φως δίπλα στην ανατολική σκάλα. Ακριβώς μπροστά της στεκόταν η θεία της, η Μπάντχα, δείχνοντας πιο αναμαλλιασμένη απ' όσο την είχε δει ποτέ, με τούφες από τα μαλλιά της να κρέμονται γύρω από το πρόσωπό της, έχοντας ξεφύγει από τον κότσο της, και με τα κουμπιά του πουλόβερ της στραβοκουμπωμένα.

«Κινδυνεύεις», απάντησε η Μπάντχα. «Είναι ώρα να κάνουμε αυτό που προβάρουμε».

«Γιατί;» απαίτησε να μάθει η Όρι. «Έρχεσαι εδώ, με βγάξεις από την τάξη, θέλεις ν' αφήσω τα πάντα, τους πάντες...»

«Όλοι οι προικισμένοι με μοίρα κινδυνεύουν. Καταλαβαίνεις; Είσαι εκτεθειμένη. Πρέπει να φύγεις».

«Και οι Κέρεσεθ; Δεν κινδυνεύουν κι εκείνοι;»

«Όχι τόσο πολύ όσο εσύ». Η Μπάντχα άρπαξε τον αγκώνα της Όρι και την οδήγησε προς το πλατύσκαλο της ανατολικής σκάλας. Το πρόσωπο της Όρι βρισκόταν στη σκιά, κι έτσι ο Άκος δεν μπορούσε να δει την έκφρασή της. Αλλά λίγο πριν στρίψει στη γωνία, γύρισε, με τα μαλλιά της να πέφτουν στο πρόσωπό της και το πουλόβερ της να γλιστράει από τον ώμο της, αφήνοντας την κλείδα της να φανεί.

Του φάνηκε ότι τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του, γουρλωμένα και γεμάτα φόβο. Αλλά δεν ήταν σίγουρος. Και μετά κάποιος φώναξε το όνομα του Άκος.

Η Σίζι έβγαине από ένα από τα κεντρικά γραφεία. Φορούσε το βαρύ γκρι φόρεμά της και μαύρες μπότες, και το στόμα της ήταν σφιγμένο.

«Έλα», είπε. «Μας κάλεσαν στο γραφείο του διευθυντή. Ο μπαμπάς έρχεται να μας πάρει, μπορούμε να περιμένουμε εκεί».

«Τι...» άρχισε να λέει ο Άκος, αλλά όπως πάντα, μιλούσε τό-
σο χαμηλόφωνα, ώστε οι άλλοι δεν του έδιναν προσοχή.

«Έλα». Η Σίζι έσπρωξε την πόρτα που είχε μόλις κλείσει. Το μυαλό του Άκος κινούνταν προς κάθε πιθανή κατεύθυνση. Η Όρι ήταν προικισμένη με μοίρα. Όλα τα φώτα είχαν σβήσει. Ο μπαμπάς τους ερχόταν να τους πάρει. Η Όρι κινδύνευε. Ο ίδιος κινδύνευε.

Η Σίζι συνεχώς εξαφανιζόταν και εμφανιζόταν ξανά κάτω από τα πορτοκαλί φώτα έκτακτης ανάγκης. Ύστερα: μια ανοιχτή πόρτα, ένα αναμμένο φανάρι, ο Άιτζα να στρέφεται προς το μέρος τους.

Ο διευθυντής καθόταν απέναντί του. Ο Άκος δεν ήξερε το όνομά του· τον αποκαλούσαν απλώς «διευθυντή» και τον έβλεπαν μόνο όταν έκανε κάποια ανακοίνωση ή όταν πήγαινε κά-
που αλλού. Ο Άκος δεν του έδωσε καμία σημασία.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον Άιτζα.

«Δε λέει κανένας», απάντησε ο Άιτζα, με τα μάτια του να στρέφονται προς τον διευθυντή.

«Η πολιτική αυτού του σχολείου είναι να αφήνουμε μια τέ-
τοιου είδους κατάσταση στη διακριτική ευχέρεια των γονιών»,
είπε ο διευθυντής. Μερικές φορές τα παιδιά αστειεύονταν ότι
ο διευθυντής είχε μηχανικά μέρη αντί για σάρκα, πως αν τον
άνοιγες, θα πετάγονταν καλώδια. Έτσι μιλούσε, τέλος πάντων.

«Και δεν μπορείτε να πείτε τι είδους κατάσταση είναι;» τον
ρώτησε ο Άιτζα, με τον τρόπο που θα χρησιμοποιούσε η μαμά
τους αν ήταν εδώ. *Πού είναι η μαμά, τέλος πάντων;* αναρωτήθη-
κε ο Άκος. Ερχόταν να τους πάρει ο μπαμπάς τους, αλλά κανέ-
νας δεν είχε πει τίποτα για τη μαμά τους.

«Άιτζα...» είπε η Σίζι, και η ψιθυριστή φωνή της ηρέμησε τον

Άκος. Ήταν λες και είχε μιλήσει στο βουητό του ρεύματος μέσα του, σταθεροποιώντας το όσο χρειάζοταν. Το ξόρκι κράτησε για όση ώρα ο διευθυντής, ο Άιτζα, η Σίζι και ο Άκος κάθονταν σιωπηλοί, περιμένοντας.

«Αρχίζει να κάνει κρύο», είπε τελικά ο Άιτζα, καθώς ένα ρεύμα αέρα τρύπωνε κάτω από την πόρτα, παγώνοντας τους αστραγάλους του Άκος.

«Το ξέρω. Αναγκάστηκα να κλείσω το ηλεκτρικό ρεύμα», αποκρίθηκε ο διευθυντής. «Σκοπεύω να περιμένω μέχρι να φύγετε με ασφάλεια προτού το ανάψω ξανά».

«Κλείσατε το ηλεκτρικό ρεύμα για εμάς; Γιατί;» ρώτησε γλυκερά η Σίζι. Με την ίδια σαγηνευτική φωνή που χρησιμοποιούσε όταν ήθελε να μείνει ξύπνια μέχρι αργά ή όταν ήθελε να φάει άλλο ένα γλυκό. Δεν είχε κανένα αποτέλεσμα πάνω στους γονείς της, αλλά ο διευθυντής έλιωσε σαν κερί. Κατά βάθος ο Άκος περίμενε να δει μια λιμνούλα από λιωμένο κερί να απλώνεται κάτω από το γραφείο του.

«Ο μοναδικός τρόπος για να σβήσουν οι οθόνες κατά τη διάρκεια συναγερωμών έκτακτης ανάγκης από τη Συνέλευση», απάντησε ήπια ο διευθυντής, «είναι να είναι το ρεύμα κλειστό...»

«Επομένως υπήρξε ένας συναγερωμός έκτακτης ανάγκης», είπε η Σίζι, και πάλι με ένα ύφος καλοπιάσματος.

«Ναι. Εκδόθηκε από τον Ηγέτη της Συνέλευσης μόλις σήμερα το πρωί».

Ο Άιτζα και ο Άκος αντάλλαξαν ματιές. Η Σίζι χαμογελούσε, ήρεμη, με τα χέρια της διπλωμένα πάνω από τα γόνατά της. Σ' αυτό το φως, με τα σγουρά της μαλλιά να πλαισιώνουν το πρόσωπό της, ήταν η κόρη του Άουσε, τελεία και παύλα. Μπορούσε και ο μπαμπάς τους να πάρει αυτό που ήθελε, με χαμόγελα και γέλια, καθησυχάζοντας ανθρώπους, καρδιές, καταστάσεις.

Μια βαριά γροθιά χτύπησε την πόρτα του διευθυντή, εμποδίζοντας τον άντρα από κερί να λιώσει κι άλλο. Ο Άκος ήξερε πως ήταν ο μπαμπάς του επειδή το πόμολο έπεσε από το τελευταίο χτύπημα, με την πλάκα που το κρατούσε στερεωμένο πάνω

στο ξύλο να σπάει στη μέση. Δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα νεύρα του, και το χάρισμα του ρεύματός του το καθιστούσε απόλυτα σαφές αυτό. Ο μπαμπάς τους συνεχώς επιδιόρθωνε πράγματα, αλλά τις μισές φορές ήταν επειδή τα είχε σπάσει ο ίδιος.

«Συγγνώμη...» μουρμούρισε ο Άοσε όταν μπήκε στο δωμάτιο. Έσπρωξε το πόμολο ξανά στη θέση του και πέρασε το δάχτυλό του πάνω από τη ρωγμή. Τα κομμάτια της πλάκας ενώθηκαν λίγο στραβά, αλλά κατά κύριο λόγο ήταν σαν καινούργιο. Η μαμά τους ισχυριζόταν ότι δεν έφτιαχνε πάντα σωστά τα πράγματα, κι αυτό αποδεικνυόταν από τα άνισα πιάτα τους και τα οδοντωπά χερούλια στις κούπες τους.

«Κύριε Κέρεσεθ», ξεκίνησε να λέει ο διευθυντής.

«Ευχαριστώ, κύριε διευθυντά, που αντιδράσατε τόσο γρήγορα», του είπε ο μπαμπάς τους. Δε χαμογελούσε ούτε λίγο. Το σοβαρό του πρόσωπο φόβιζε τον Άκος περισσότερο από τους σκοτεινούς διαδρόμους ή τις φωνές της θείας της Όρι ή το σφιγμένο στόμα της Σίζι. Ο μπαμπάς τους χαμογελούσε πάντα, ακόμα κι όταν δεν άρμοζε στην περίπτωση.

Η μαμά τους έλεγε πως αυτή ήταν η καλύτερη πανοπλία του.

«Ελάτε, Μικρό Παιδί, Μικρότερο Παιδί, Μικρούτσικο Παιδί...» είπε με μισή καρδιά ο Άοσε. «Πάμε σπίτι».

Όπου να πει «σπίτι», είχαν σηκωθεί όρθιοι και κατευθύνονταν προς την είσοδο του σχολείου. Πήγαν κατευθείαν στις κρεμάστρες των παλτών για να ψάξουν ανάμεσα στα πανομοιότυπα γκρι γούνινα παλτά για εκείνα που είχαν τα ονόματά τους ραμμένα στους γιακάδες τους: *Κέρεσεθ, Κέρεσεθ, Κέρεσεθ*. Η Σίζι και ο Άκος μπέρδεψαν τα δικά τους για μια στιγμή κι έπρεπε να τα ανταλλάξουν, καθώς του Άκος ήταν λίγο μικρό για τα χέρια της και το δικό της λίγο μακρύ για τον κοντό σκελετό του.

Το ιπτάμενο σκάφος περιέμενε ακριβώς απ' έξω, με την πόρτα ακόμη ανοιχτή. Ήταν λίγο μεγαλύτερο από τα περισσότερα, αλλά ήταν κι αυτό χαμηλό και κυκλικό, με το σκούρο μεταλλικό εξωτερικό κέλυφος πιτσιλισμένο με χρώμα. Το δελτίο ενημέρωσης, που συνήθως ακουγόταν στο εσωτερικό του σκάφους, τώρα

δεν έπαιζε. Ούτε η οθόνη πλοήγησης ήταν αναμμένη, κι έτσι ο Άοσε πατούσε κουμπιά και λεβιέδες και συστήματα ελέγχου χωρίς να τους λέει το σκάφος τι έκανε. Δεν έδεσαν τις ζώνες τους. Ο Άκος θεώρησε πως ήταν ανόητο να χάνουν χρόνο.

«Μπαμπά...» Ξεκίνησε να λέει ο Άιτζα.

«Η Συνέλευση αποφάσισε να ανακοινώσει τις μοίρες των προικισμένων σήμερα το πρωί», είπε ο μπαμπάς τους. «Οι προφήτες αποκάλυψαν τις μοίρες στη Συνέλευση πριν από χρόνια, εμπιστευτικά, ως μια χειρονομία εμπιστοσύνης. Συνήθως η μοίρα ενός ατόμου δε γίνεται γνωστή δημοσίως παρά μόνο μετά τον θάνατό του και τη γνωρίζει μόνο εκείνο και η οικογένειά του. Αλλά τώρα...» Τα μάτια του πέρασαν πάνω από καθέναν ξεχωριστά με τη σειρά. «Τώρα όλοι γνωρίζουν τις μοίρες σας».

«Ποιες είναι;» ρώτησε ο Άκος ψιθυριστά, ενώ την ίδια στιγμή η Σίζι είπε: «Γιατί είναι επικίνδυνο αυτό;»

Ο μπαμπάς απάντησε σ' εκείνη, όχι σ' αυτόν. «Δεν είναι επικίνδυνο για όλους όσοι έχουν μοίρα. Αλλά κάποιες είναι πιο... αποκαλυπτικές από άλλες».

Ο Άκος σκέφτηκε τη θεία της Όρι να την τραβάει από τον αγκώνα προς τη σκάλα. *Είσαι εκτεθειμένη. Πρέπει να φύγεις.*

Η Όρι είχε μια μοίρα – μια επικίνδυνη μοίρα. Αλλά απ' όσο μπορούσε να θυμηθεί ο Άκος, δεν υπήρχε καμία οικογένεια «Ρεντνάλις» στη λίστα με τις προικισμένες γραμμές. Αυτό δεν πρέπει να ήταν το πραγματικό της όνομα.

«Ποιες είναι οι μοίρες μας;» ρώτησε ο Άιτζα, και ο Άκος τον ζήτησε για τη δυνατή καθαρή φωνή του. Μερικές φορές, όταν προσπαθούσαν να μείνουν ξύπνιοι μέχρι πιο αργά απ' ό,τι έπρεπε, ο Άιτζα προσπαθούσε να ψιθυρίσει, αλλά πάντα κάποιος από τους γονείς τους κατέληγε στην πόρτα τους για να τους πει να κάνουν ησυχία. Όχι σαν τον Άκος· εκείνος κρατούσε τα μυστικά πιο κοντά και από το ίδιο του το δέρμα, γι' αυτό και δεν έλεγε ακόμα στους άλλους για την Όρι.

Το ιπτάμενο σκάφος πετούσε πάνω από τα λιβάδια με τα παγολούλουδα που διαχειριζόταν ο πατέρας τους. Εκτείνονταν για

χιλιόμετρα προς κάθε κατεύθυνση και χωρίζονταν από χαμηλούς φράχτες με καλώδια: κίτρινα λουλούδια της ξήλιας, λευκές αγνότητες, πράσινοι κισσοί χάρβα, καφέ φύλλα σέντες και, τέλος, προστατευμένα μέσα σ' ένα κλουβί από ηλεκτροφόρα καλώδια, κόκκινα λουλούδια τις σιωπής. Προτού βάλουν το κλουβί με τα καλώδια, πολλοί αυτοκτονούσαν τρέχοντας μέσα στα χωράφια με τα λουλούδια της σιωπής και πέθαιναν εκεί ανάμεσα στα πέταλα, καθώς το δηλητήριο τους κοιμίζει έπειτα από μερικές αναπνοές. *Αυτός δεν ήταν και άσχημος τρόπος να πεθάνεις, σκέφτηκε ο Άκος. Να αποκοιμηθείς έχοντας λουλούδια παντού γύρω σου και τον λευκό ουρανό από πάνω σου.*

«Θα σας πω όταν θα είμαστε ασφαλείς», είπε ο μπαμπάς τους, προσπαθώντας να ακουστεί εύθυμος.

«Πού είναι η μαμά;» ρώτησε ο Άκος, κι αυτήν τη φορά ο Άοσε τον άκουσε.

«Η μητέρα σας...» Ο Άοσε έσφιξε τα δόντια του, και μια τεράστια ρωγμή άνοιξε στο κάθισμα από κάτω του, σαν το πάνω μέρος ενός καρβελιού που ανοίγει μέσα στον φούρνο. Βλαστήμησε και πέρασε το χέρι του από πάνω της για να την κλείσει.

Ο Άκος τον κοίταξε βλεφαρίζοντας, φοβισμένος. Τι τον είχε εξοργίσει τόσο;

«Δεν ξέρω πού είναι η μητέρα σας», είπε τελικά. «Είμαι σίγουρος ότι είναι καλά».

«Δε σε προειδοποίησε γι' αυτό;» ρώτησε ο Άκος.

«Μπορεί να μην το ήξερε...» ψιθύρισε η Σίζι.

Όλοι ήξεραν, όμως, πόσο λάθος ήταν αυτό. Η Σίφα πάντα, πάντα, ήξερε.

«Η μητέρα σας έχει τους λόγους της για όλα όσα κάνει. Μερικές φορές δεν τους γνωρίζουμε», είπε ο Άοσε, λίγο πιο ήρεμος τώρα. «Αλλά πρέπει να την εμπιστευτούμε, ακόμα κι όταν είναι δύσκολο».

Ο Άκος δεν ήταν σίγουρος ότι ο μπαμπάς τους το πίστευε. Μπορεί απλώς να το έλεγε για να το υπενθυμίσει στον εαυτό του.

Ο Άοσε κατέβασε το σκάφος στο γκαζόν της αυλής τους, λιώ-

νοντας τα φύλλα και τους βλαστούς του φτερωτού γρασιδιού από κάτω τους. Πίσω από το σπίτι τους το φτερωτό γρασίδι συνεχιζόταν μέχρι εκεί όπου έφτανε το μάτι του Άκος. Παράξενα πράγματα συνέβαιναν μερικές φορές στους ανθρώπους μέσα στο γρασίδι. Άκουγαν ψιθύρους ή έβλεπαν σκούρα σχήματα ανάμεσα στους βλαστούς· είχαν βγει από το μονοπάτι και τους είχε καταπιεί η γη. Κάθε τόσο άκουγαν ιστορίες γι' αυτό ή κάποιος εντόπιζε έναν ολόκληρο σκελετό από το ιπτάμενο σκάφος του. Επειδή ο Άκος ζούσε τόσο κοντά στο γρασίδι, είχε συνηθίσει να αγνοεί τα πρόσωπα που ορμούσαν προς το μέρος του απ' όλες τις κατευθύνσεις ψιθυρίζοντας το όνομά του. Μερικές φορές ήταν αρκετά ξεκάθαρα ώστε να μπορεί να τα αναγνωρίσει: νεκροί παλπούδες· η μαμά του ή ο μπαμπάς του με παραμορφωμένο πρόσωπο που θύμιζε πτώμα· παιδιά που του φέρωνταν άσχημα στο σχολείο, τον πείραζαν.

Όταν, όμως, ο Άκος βγήκε από το σκάφος και άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει τα φύλλα από πάνω του, συνειδητοποίησε, ξαφνιασμένος, ότι δεν έβλεπε ούτε άκουγε πια τίποτα.

Σταμάτησε και κοίταξε προς το γρασίδι ψάχνοντας για κάποιο ίχνος των παραισθήσεων. Αλλά δεν υπήρχε κανένα.

«Άκος...» είπε ψιθυριστά ο Άιτζα.

Παράξενο.

Ακολούθησε τον Άιτζα μέχρι την εξώπορτα. Ο Άοσε την ξεκλείδωσε, και μπήκαν όλοι στον προθάλαμο για να βγάλουν τα πανωφόρια τους. Αλλά καθώς εισέπνεε τον ζεστό αέρα, ο Άκος συνειδητοποίησε ότι κάτι δε μύριζε σωστά. Το σπίτι τους ανέδιδε πάντα μια μυρωδιά από μπαχαρικά, σαν το ψωμί που άρεσε στον μπαμπά να φτιάχνει για πρωινό τους πιο κρύους μήνες, αλλά τώρα μύριζε σαν λάδι μηχανής και ιδρώτα. Τα σωθικά του Άκος σφίχτηκαν σαν σκοινί.

«Μπαμπά...» είπε καθώς ο Άοσε άναψε τα φώτα με το άγγιγμα ενός κουμπιού.

Ο Άιτζα φώναξε. Η Σίζι πνίγηκε. Και ο Άκος κοκάλωσε.

Τρεις άντρες στέκονταν στο καθιστικό τους. Ο ένας ήταν ψη-

λός και αδύνατος, ο άλλος ψηλότερος και πιο εύσωμος και ο τρίτος κοντός και γεροδεμένος. Και οι τρεις τους φορούσαν πανοπλία που γυάλιζε στο κιτρινωπό φως από τους πυρόλιθους, τόσο σκούρα, ώστε έμοιαζε σχεδόν μαύρη, μόνο που στην πραγματικότητα ήταν σκούρα μπλε. Κρατούσαν λεπίδες ρεύματος, με τις γροθιές τους να σφίγγουν το μέταλλο και τα μαύρα πλοκάμια του ρεύματος που τυλίγονταν γύρω από τα χέρια τους να κρατούν τα όπλα τους δεμένα μαζί τους. Ο Άκος είχε ξαναδεί τέτοια μαχαίρια, αλλά μόνο στα χέρια των στρατιωτών που έκαναν περιπολία στη Χέσα. Δε χρειάζονταν λεπίδες ρεύματος στο σπίτι τους, το σπίτι ενός αγρότη και μιας προφήτισσας.

Ο Άκος το ήξερε χωρίς να το γνωρίζει πραγματικά: αυτοί οι άντρες ήταν Σοτέτ. Εχθροί του Θούβε, δικό τους εχθροί. Άνθρωποι σαν αυτούς ήταν υπεύθυνοι για κάθε αναμμένο κερί στο μνημείο της εισβολής των Σοτέτ· είχαν γεμίσει τα κτίρια της Χέσα με σημάδια, είχαν σπάσει τα τζάμια της· είχαν σφαγιάσει τους πιο γενναίους, τους πιο δυνατούς, τους πιο άγριους και είχαν αφήσει τις οικογένειές τους να κλαίνε. Ανάμεσά τους ήταν και η γιαγιά του Άκος με το μαχαίρι του ψωμιού της. Ή έτσι έλεγε ο μπαμπάς τους.

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε ο Άοσε γεμάτος ένταση. Το καθιστικό έδειχνε ανέγγιχτο, τα μαξιλάρια ήταν ακόμα τοποθετημένα γύρω από το στρογγυλό τραπέζι, η γούνινη κουβέρτα κουβαριασμένη δίπλα στη φωτιά, εκεί όπου την είχε αφήσει η Σίζι όταν διάβαζε. Η φωτιά δεν ήταν πλέον παρά μόνο κάρβουνα, που ακόμα έλαμπαν, και ο αέρας ήταν κρύος. Ο μπαμπάς τους πήρε μια στάση που είχε μεγαλύτερο εύρος, κι έτσι το σώμα του κάλυπτε και τους τρεις τους.

«Δεν υπάρχει γυναίκα», είπε ο ένας άντρας στους άλλους δύο. «Αναρωτιέμαι πού να είναι».

«Προφήτες», αποκρίθηκε ένας άλλος. «Δεν τους πιάνεις εύκολα».

«Το ξέρω ότι μιλάτε τη γλώσσα μας!» είπε ο Άοσε, πιο αυστηρά αυτήν τη φορά. «Πάψτε να μιλάτε σαν να μη με καταλαβαίνετε!»

Ο Άκος συνοφρυώθηκε. Δεν τους είχε ακούσει ο μπαμπάς του να μιλούν για τη μαμά τους;

«Πολύ απαιτητικός είναι αυτός...» είπε ο πιο ψηλός. Είχε χρυσαφένια μάτια, πρόσεξε ο Άκος, σαν λιωμένο μέταλλο. «Πώς λέγεται, είπαμε;»

«Άουσε», απάντησε ο πιο κοντός. Είχε ουλές σε όλο του το πρόσωπο, μικρές χαρακιές που πήγαιναν προς κάθε κατεύθυνση. Το δέρμα γύρω από τη μεγαλύτερη χαρακιά, δίπλα στο μάτι του, ήταν ξαρωμένο. Το όνομα του μπαμπά τους ακουγόταν άγαρμπο στο στόμα του.

«Άουσε Κέρεσεθ», είπε εκείνος με τα χρυσαφένια μάτια, κι αυτήν τη φορά ακούστηκε... διαφορετικός. Θαρρείς και ξαφνικά μιλούσε με μια βαριά προφορά. Μόνο που προηγουμένως δεν είχε προφορά. Επομένως, πώς μπορεί να συνέβαινε αυτό; «Το όνομά μου είναι Βας Κουζάρ».

«Ξέρω ποιος είσαι», αποκρίθηκε ο Άουσε. «Δε ζω με το κεφάλι μου χωμένο σε μια τρύπα».

«Πιάστε τον», είπε ο άντρας με το όνομα Βας, και ο πιο κοντός από τους τρεις όρμησε προς τον μπαμπά τους. Η Σίζι και ο Άκος πήδησαν προς τα πίσω την ώρα που ο μπαμπάς τους και ο Σοτέτ στρατιώτης άρχισαν να παλεύουν, με τα χέρια τους μπλεγμένα μεταξύ τους. Τα δόντια του Άουσε σφίχτηκαν. Ο καθρέφτης στο καθιστικό έσπασε, με τα κομμάτια να πετάγονται παντού, και ύστερα η κορνίζα επάνω στο πλαίσιο του τζακιού, εκείνη από τον γάμο των γονιών τους, ράγισε στη μέση. Παρ' όλα αυτά, ο Σοτέτ στρατιώτης έπιασε τον Άουσε σπρώχνοντάς τον μέσα στο καθιστικό και αφήνοντας τους τρεις τους, τον Αιτζα, τη Σίζι και τον Άκος, εκτεθειμένους.

Ο πιο κοντός στρατιώτης ανάγκασε τον μπαμπά τους να γονατίσει κι έστρεψε μια λεπίδα ρεύματος στον λαιμό του.

«Φρόντισε να μη φύγουν τα παιδιά», είπε ο Βας στον πιο αδύνατο. Και ακριβώς τότε ο Άκος θυμήθηκε την πόρτα πίσω του. Άρπαξε το πόμολο, το γύρισε. Αλλά ώσπου να το τραβήξει, τραχιά χέρια είχαν κλείσει γύρω από τους ώμους του, και ο Σοτέτ

τον σήκωσε ψηλά με το ένα χέρι. Ο ώμος του Άκος πονούσε: κλότσησε τον άντρα με δύναμη στο πόδι. Ο Σοτέτ απλώς γέλασε.

«Μικρό λεπτόδερμο αγόρι...» έφτυσε τις λέξεις ο στρατιώτης. «Εσύ, καθώς και το υπόλοιπο αξιολύπητο είδος σου, καλά θα κάνετε να παραδοθείτε τώρα».

«Δεν είμαστε αξιολύπητοι!» αντιγύρισε ο Άκος. Αυτό που είχε ήταν ανόητο – κάτι που θα έλεγε ένα μικρό παιδί όταν δεν ήξερε πώς να κερδίσει σ' έναν καβγά. Αλλά για κάποιον λόγο, έκανε τους πάντες να κοκαλώσουν. Όχι μόνο τον άντρα το χέρι του οποίου ήταν σφιγμένο γύρω από το μπράτσο του Άκος, αλλά και τη Σίζι και τον Άιτζα και τον Άουσε. Όλοι κοιτούσαν τον Άκος, και –να πάρει και να σηκώσει– μια θερμοότητα απλώθηκε στο πρόσωπό του: ποτέ ξανά στη ζωή του δεν είχε κοκκινίσει σε πιο ακατάλληλη στιγμή, κάτι που έλεγε πολλά.

Μετά ο Βας Κουζάο γέλασε.

«Το τελευταίο παιδί σου, υποθέτω...» είπε ο Βας στον Άουσε. «Ήξερες ότι μιλάει σοτέτ;»

«Δε μιλάω σοτέτ...» αντιγύρισε ο Άκος αδύναμα.

«Μίλησες μόλις», αποκρίθηκε ο Βας. «Αναρωτιέμαι πώς βρέθηκε η οικογένεια Κέρεσεθ με έναν γιο με αίμα σοτέτ».

«Άκος...;» ψιθύρισε απορημένα ο Άιτζα. Σαν να έκανε στον Άκος μια ερώτηση.

«Δεν έχω αίμα σοτέτ!» είπε απότομα ο Άκος, κι όλοι οι Σοτέτ στρατιώτες γέλασαν ταυτόχρονα. Μόνο τότε ήταν που ο Άκος το άκουσε – άκουσε τις λέξεις να βγαίνουν από το στόμα του, με το σίγουρο νόημά τους, και επίσης άκουσε τραχιές συλλαβές με απότομες διακοπές και κλειστά φωνήεντα. Άκουσε σοτέτ, μια γλώσσα που δεν είχε μάθει ποτέ. Τόσο διαφορετική από τα γεμάτα χάρη θουβεισιανικά, τα οποία έμοιαζαν με τον άνεμο που πιάνει χιονονιφάδες και τις σηκώνει ψηλά.

Μιλούσε σοτέτ. Ακουγόταν ακριβώς σαν τους στρατιώτες. Μα πώς; Πώς μπορούσε να μιλάει μια γλώσσα που δεν είχε μάθει ποτέ;

«Πού είναι η γυναίκα σου, Άουσε;» ρώτησε ο Βας, στρέφοντας

την προσοχή του ξανά στον μπαμπά τους. Έστριψε το μαχαίρι μέσα στη γροθιά του, και τα μαύρα πλοκάμια μετατοπίστηκαν πάνω στο δέρμα του. «Θα μπορούσαμε να τη ρωτήσουμε αν είχε κάποιο φλερτ με έναν Σοτέτ ή μήπως μοιράζεται την ευγενή μας καταγωγή και δε θεώρησε ποτέ σκόπιμο να σ' το πει. Σίγουρα η προφήτισσα θα γνωρίζει γιατί ο μικρότερος γιος της μιλάει άψογα την αποκαλυπτική γλώσσα».

«Δεν είναι εδώ...» απάντησε ο Άοσε βραχνά. «Όπως θα έχετε παρατηρήσει».

«Ο Θουβεσιανός περνιέται για έξυπνος;» είπε ο Βας. «Πιστεύω πως όταν κάποιος πουλάει έξυπνάδα στους εχθρούς του, καταλήγει να σκοτωθεί».

«Είμαι σίγουρος ότι πιστεύεις πολλά ανόητα πράγματα», αντιγύρισε ο Άοσε και, με κάποιον τρόπο, κατάφερε να κοιτάξει τον Βας περιφρονητικά, παρόλο που βρισκόταν γονατιστός στο πάτωμα. «Υπηρέτη των Νόαβεκ. Είσαι σαν τη βρόμα που βγάζω κάτω από τα νύχια μου».

Ο Βας χτύπησε τον μπαμπά τους τόσο δυνατά στο πρόσωπο, ώστε εκείνος έπεσε στο πλάι. Ο Άιτζα φώναξε, προσπαθώντας να πλησιάσει, αλλά του έκλεισε τον δρόμο ο Σοτέτ που κρατούσε ακόμα τον Άκος από το μπράτσο. Και μάλιστα κρατούσε και τα δύο αδέρφια χωρίς προσπάθεια, σαν να μην του κόστιζε απολύτως τίποτα, παρόλο που ο Άιτζα, στις δεκαέξι του εποχές, είχε σχεδόν το ανάστημα ενός άντρα.

Το χαμηλό τραπέζι στο καθιστικό ράγισε στη μέση, απ' άκρη σ' άκρη, και χωρίστηκε στα δύο πέφτοντας δεξιά και αριστερά. Όλα τα μικροπράγματα που βρίσκονταν επάνω του – μια παλιά κούπα, ένα βιβλίο, μερικά ξύσματα ξύλου από την ξυλογλυπτική του μπαμπά τους – σκορπίστηκαν στο πάτωμα.

«Αν ήμουν στη θέση σου», είπε ο Βας χαμηλόφωνα, «θα κρατούσα αυτό το χάρισμα υπό έλεγχο, Άοσε...»

Ο Άοσε έπιασε το πρόσωπό του για μια στιγμή και μετά όρμησε, αρπάζοντας τον καρπό του κοντού σημαδεμένου Σοτέτ στρατιώτη που στεκόταν στο πλάι και γυρίζοντας τον δυνατά, κι

έτσι το χέρι του χαλάρωσε. Ο Άοσε βούτηξε το μαχαίρι από τη λαβή, το ελευθέρωσε με ένα απότομο τράβηγμα και ύστερα το έστρεψε εναντίον του ιδιοκτήτη του, με τα φρύδια του υψωμένα.

«Σκότωσέ τον λοιπόν», είπε ο Βας. «Υπάρχουν δεκάδες άλλοι στο μέρος απ' όπου ήρθε. Εσύ, όμως, έχεις περιορισμένο αριθμό γιων».

Το χείλος του Άοσε ήταν προσημένο και αιμορραγούσε, αλλά έγλειψε το αίμα με την άκρη της γλώσσας του και κοίταξε πάνω από τον ώμο του τον Βας.

«Δεν ξέρω πού είναι», αποκρίθηκε ο Άοσε. «Έπρεπε να ψάξετε στον ναό. Αυτό είναι το τελευταίο μέρος στο οποίο θα ερχόταν αν ήξερε πως ήσασταν στον δρόμο προς τα δω».

Ο Βας χαμογέλασε, κοιτάζοντας το μαχαίρι στο χέρι του.

«Δεν έχει και τόση σημασία, υποθέτω», είπε στα σοτέτ και κοίταξε τον στρατιώτη που κρατούσε τον Άκος με το ένα χέρι και πίεζε τον Άιτζα στον τοίχο με το άλλο. «Η προτεραιότητά μας είναι το παιδί».

«Ξέρουμε ποιο είναι το πιο μικρό», πρόσθεσε ο στρατιώτης στην ίδια γλώσσα, τινάζοντας ξανά τον Άκος από το μπράτσο. «Αλλά ποιο από τα άλλα δύο είναι το δευτερότοκο;»

«Μπαμπά...» είπε ο Άκος γεμάτος απελπισία. «Θέλουν να μάθουν ποιο είναι το Μικρότερο Παιδί. Θέλουν να μάθουν ποιος από τους δύο είναι πιο μικρός...»

Ο στρατιώτης ελευθέρωσε τον Άκος, αλλά μόνο για να κατεβάσει το χέρι του και να τον χτυπήσει στο ζυγωματικό. Ο Άκος τρέκλισε προς τα πίσω και χτύπησε πάνω στον τοίχο, και η Σίτζι έβγαλε έναν πνιχτό λυγμό σκύβοντας από πάνω του, με τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν το πρόσωπο του αδερφού της.

Ο Άοσε ούρλιαξε μέσα από τα δόντια του και όρμησε, βυθίζοντας την κλεμμένη λεπίδα ρεύματος βαθιά στο σώμα του Βας, κάτω ακριβώς από την πανοπλία.

Ο Βας δε ζάρωσε καν. Απλώς χαμογέλασε στραβά, τύλιξε το χέρι του γύρω από τη λαβή του μαχαίριου και το τράβηξε. Ο Άοσε ήταν υπερβολικά σαστισμένος ώστε να τον σταματήσει. Αίμα

έτρεχε από την πληγή, μουλιάζοντας το σκούρο παντελόνι του Βας.

«Ξέρεις το όνομά μου. Ξέρεις, όμως, το χάρισμά μου;» είπε μαλακά ο Βας. «Δε νιώθω πόνο. Ξέχασες;»

Άρπαξε ξανά τον αγκώνα του Άοσε και τράβηξε το χέρι του μακριά από το πλευρό του. Βύθισε το μαχαίρι στη σάρκα του μπράτσου του μπαμπά τους και το έσυρε προς τα κάτω, κάνοντάς τον να βογκήξει με έναν τρόπο που ο Άκος δεν είχε ακούσει ποτέ πρωτύτερα. Αίμα πιτσιλίζει το πάτωμα. Ο Άιτζα ούρλιαξε και άρχισε να χτυπιέται, και το πρόσωπο της Σίζι παραμορφώθηκε, αλλά δεν έβγαλε κανέναν ήχο.

Ο Άκος δεν μπορούσε να αντέξει το θέαμα. Τον είχε σηκώσει όρθιο, παρόλο που το πρόσωπό του πονούσε ακόμα, παρόλο που δεν είχε κανένα νόημα να κουνηθεί και δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να κάνει.

«Άιτζα...» είπε σιγανά. «Τρέξε...»

Και ρίχτηκε πάνω στον Βας, με σκοπό να μπήξει τα δάχτυλά του στην πληγή στο πλευρό του άντρα, όλο και πιο βαθιά, ώσπου να μπορέσει να του σπάσει τα κόκαλα, να του βγάλει την καρδιά.

Συμπλοκή, φωνές, λυγμοί. Όλες οι φωνές έγιναν ένα στα αυτιά του Άκος, γεμάτες τρόμο. Γρονθοκοπούσε άσκοπα την πανοπλία που κάλυπτε το πλευρό του Βας. Το χτύπημα έκανε το χέρι του να πονέσει. Ο σημαδεμένος στρατιώτης τον άρπαξε και τον πέταξε στο πάτωμα σαν να ήταν ένα σακί με αλεύρι. Έβαλε την μπότα του επάνω στο πρόσωπο του Άκος και το πίεσε. Ένιωσε το χόμα να τρίβεται με το δέρμα του.

«Μπαμπά!» ούρλιαξε ο Άιτζα. «Μπαμπά!»

Ο Άκος δεν μπορούσε να κουνήσει το κεφάλι του, αλλά όταν σήκωσε τα μάτια του, είδε τον μπαμπά του στο έδαφος, ανάμεσα στον τοίχο και στην πόρτα, με τον αγκώνα του λυγισμένο σε μια αφύσικη γωνία. Το αίμα απλωνόταν σαν φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι του. Η Σίζι ήταν καθισμένη στο πλευρό του Άοσε, με τα τρεμάμενα χέρια της να αιωρούνται πάνω από την πληγή στον λαιμό του. Ο Βας στεκόταν από πάνω της με ένα ματωμένο μαχαίρι.

Ο Άκος παρέλυσε.

«Σήκωσέ τον, Σουζάο», είπε ο Βας.

Ο Σουζάο –η μπότα του οποίου είχε χωθεί στο πρόσωπο του Άκος– σήκωσε το πόδι του και τράβηξε τον Άκος όρθιο. Δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από το σώμα του μπαμπά του, από τον τρόπο με τον οποίο το δέρμα του είχε ανοίξει στα δύο σαν το τραπέζι στο καθιστικό, από την ποσότητα του αίματος που συγκεντρωνόταν γύρω του –*πώς μπορεί ένα άτομο να έχει τόσο πολύ αίμα;*– και από το χρώμα του, σκούρο πορτοκαλί-κόκκινο-καφέ.

Ο Βας εξακολούθουσε να κρατάει το αιματοβαμμένο μαχαίρι μακριά από το πλευρό του. Τα χέρια του ήταν υγρά.

«Όλα εντάξει, Κάλμεβ;» είπε ο Βας στον ψηλό Σοτέτ. Εκείνος γρύλισε ως απάντηση. Είχε αρπάξει τον Άιτζα και είχε περάσει μεταλλικές χειροπέδες γύρω από τους καρπούς του. Αν ο Άιτζα είχε αντισταθεί στην αρχή, τώρα ήταν υποταγμένος, κοιτάζοντας με θολό βλέμμα τον μπαμπά τους, σωριασμένο στο πάτωμα του καθιστικού.

«Σ’ ευχαριστώ που απάντησες στο ερώτημά μου σχετικά με το ποιο από τα αδέρφια σου ψάχνουμε», είπε ο Βας στον Άκος. «Απ’ ό,τι φαίνεται, χάρη στις μοίρες σας θα έρθετε και οι δύο μαζί μας».

Ο Σουζάο και ο Βας στάθηκαν δεξιά και αριστερά του Άκος και τον έσπρωξαν να προχωρήσει. Την τελευταία στιγμή τούς ξέφυγε, πέφτοντας στα γόνατα στο πλευρό του μπαμπά του και αγγίζοντας το πρόσωπό του. Ο Άοσε ήταν ζεστός και ιδρωμένος. Τα μάτια του ήταν ακόμη ανοιχτά, αλλά έχανε ζωή με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, σαν νερό που κυλούσε σ’ ένα σιφόνι. Το βλέμμα του τινάχτηκε προς τον Άιτζα, ο οποίος εκείνη τη στιγμή περνούσε την εξώπορτα, με τους Σοτέτ στρατιώτες να τον σπρώχνουν να προχωρήσει.

«Θα τον φέρω σπίτι», είπε ο Άκος, σηκώνοντας λίγο το κεφάλι του μπαμπά του για να τον κοιτάξει. «Θα τον φέρω».

Ο Άκος δεν ήταν εκεί όταν η ζωή έφυγε τελικά από τον μπαμπά του. Ο Άκος ήταν στο φτερωτό γρασίδι, στα χέρια των εχθρών του.

2

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 | ΣΑΪΡΑ

ΗΜΟΥΝ ΜΟΝΟ ΠΕΝΤΕ ΕΠΟΧΩΝ όταν πήγα στην πρώτη μου περιοδεία.

Όταν βγήκα έξω, περίμενα να με λούσει το φως του ήλιου. Αντί γι' αυτό, βρέθηκα στη σκιά του σκάφους της περιοδείας, που σκέπαζε την πόλη της Βόα –την πρωτεύουσα του Σοτέτ– σαν ένα τεράστιο σύννεφο. Ήταν περισσότερο μακρύ παρά πλατύ, με τη μύτη του να καταλήγει σε μια λεία γωνία με υαλοπίνακες από άθραυστο γυαλί πάνω της. Η επιμεταλλωμένη κοιλιά του ήταν καταχτυπημένη έπειτα από διαστημικά ταξίδια μίας δεκαετίας και παραπάνω, αλλά κάποια από τα μεταλλικά φύλλα ήταν γυαλισμένα στα σημεία όπου είχαν αντικατασταθεί. Σύντομα θα βρισκόμασταν μέσα του, σαν μασημένο φαγητό μέσα στο στομάχι ενός μεγάλου κτήνους. Κοντά στους πίσω κινητήρες βρισκόταν ο ανοιχτός τερματικός σταθμός απ' όπου θα επιβιβάζομασταν σύντομα.

Στα περισσότερα Σοτέτ παιδιά επιτρεπόταν να πάνε στην πρώτη τους περιοδεία –το πλέον σημαντικό μας τελετουργικό– όταν έκλειναν τις εφτά εποχές. Αλλά ως παιδί του ηγεμόνα, Λάζμετ Νόαβεκ, ετοιμαζόμουν να κάνω το πρώτο μου ταξίδι μέσα στον γαλαξία δύο εποχές νωρίτερα. Θα ακολουθούσαμε τη ροή του ρεύματος γύρω από την παρυφή του γαλαξία ώσπου να γίνει σκούρα μπλε και μετά θα κατεβαίναμε στην επιφάνεια ενός

πλανήτη για να ψάξουμε για τροφή, το δεύτερο μέρος του τελετουργικού.

Ήταν παράδοση ο ηγεμόνας και η οικογένειά του να μπαίνουν στο σκάφος πρώτοι. Ή, τουλάχιστον, έγινε παράδοση από τότε που η γιαγιά μου, η πρώτη ηγέτιδα Νόαβεκ του Σοτέτ, όρισε να γίνεται έτσι.

«Τα μαλλιά μου με τρώνε», είπα στη μητέρα μου χτυπώντας τις σφιχτές πλεξούδες στο πλάι του κεφαλιού μου με το ακροδάχτυλό μου. Ήταν λίγες μόνο, τραβηγμένες πίσω και πλεγμένες για να μην πέφτουν τα μαλλιά μου στο πρόσωπό μου. «Τι κακό είχαν τα κανονικά μου μαλλιά;»

Η μητέρα μου μου χαμογέλασε. Φορούσε ένα φόρεμα φτιαγμένο από φτερωτό γρασίδι, με τα κοτσάνια πλεγμένα πάνω από τον κορσέ, ενώ προεξείχαν για να πλαισιώνουν το πρόσωπό της. Η Οτέγκα – η δασκάλα μου, μεταξύ άλλων – μου είχε διδάξει πως οι Σοτέτ είχαν φυτέψει έναν ωκεανό από φτερωτό γρασίδι ανάμεσα σ' εμάς και στους εχθρούς μας, τους Θουβεισιανούς, για να τους εμποδίσουν να εισβάλουν στη γη μας. Τώρα η μητέρα μου μνημόνευε αυτή την εξυπνη πράξη με το φόρεμά της. Όλα όσα έκανε η μητέρα μου απηχούσαν την ιστορία μας.

«Σήμερα», μου είπε, «είναι η πρώτη μέρα που θα σε αντικρίσουν οι περισσότεροι Σοτέτ, για να μην αναφέρω και τον υπόλοιπο γαλαξία. Το τελευταίο πράγμα που θέλουμε είναι να εσιτιάσουν στα μαλλιά σου. Φτιάχνοντάς τα, τα κάνουμε αόρατα. Κατάλαβες;»

Δεν καταλάβαινα, αλλά δεν επέμεινα. Κοιτούσα τα μαλλιά της μητέρας μου. Ήταν σκούρα σαν τα δικά μου, αλλά είχαν διαφορετική υφή – τα δικά της ήταν τόσο πυκνά, ώστε μπορούσαν να παγιδευτούν δάχτυλα μέσα τους, ενώ τα δικά μου ήταν αρκετά γλιστερά ώστε να τους ξεφεύγουν.

«Ο υπόλοιπος γαλαξίας;» Επισήμως, ήξερα πόσο αχανής ήταν ο γαλαξίας, ότι είχε εννιά σημαντικούς πλανήτες και αμέτρητους άλλους μικρότερους, καθώς και σταθμούς φωλιασμένους στα άψυχα βράχια των σπασμένων φεγγαριών και σκάφη σε τροχιά

τα οποία ήταν τόσο μεγάλα, ώστε έμοιαζαν από μόνα τους με έθνη-πλανήτες. Αλλά για εμένα οι πλανήτες έδειχναν ακόμα το ίδιο μεγάλοι όσο το σπίτι στο οποίο είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου και όχι μεγαλύτεροι.

«Ο πατέρας σου ενέκρινε να σταλούν τα πλάνα της Πομπής στο γενικό δελτίο ενημέρωσης, εκείνο στο οποίο έχουν πρόσβαση όλοι οι πλανήτες της Συνέλευσης», απάντησε η μητέρα μου. «Όποιος είναι περίεργος να μάθει για τα τελετουργικά μας θα παρακολουθεί».

Ακόμα και σ' αυτή την ηλικία δεν πίστευα πως οι άλλοι πλανήτες ήταν σαν τον δικό μας. Ήξερα πως ήμασταν οι μόνοι που κυνηγούσαμε το ρεύμα σε όλο τον γαλαξία, πως η αποστασιοποίησή μας από μέρη και αγαθά ήταν μοναδική. Φυσικά, και οι άλλοι πλανήτες ήταν περίεργοι για εμάς. Μπορεί ακόμα και να μας ζήλευαν.

Οι Σοτέτ πηγαίνουν σε περιοδεία μία φορά κάθε εποχή από τότε που υπάρχει ο λαός μας. Η Οτέγκα μού είπε κάποτε πως η περιοδεία αφορά την παράδοση και η ρακουσλλογή, η οποία ήρθε μετά, είχε να κάνει με την ανανέωση – το παρελθόν και το μέλλον, όλα σ' ένα τελετουργικό. Είχα ακούσει, όμως, τον πατέρα μου να λέει, πικρόχολα, πως «επιβιώνουμε από τα σκουπίδια άλλων πλανητών». Ο πατέρας μου είχε έναν τρόπο να αφαιρεί την ομορφιά των πραγμάτων.

Ο πατέρας μου, ο Λάζμετ Νόαβεκ, περπατούσε μπροστά μας. Ήταν ο πρώτος που πέρασε τις μεγάλες πύλες που χώριζαν την έπαυλη των Νόαβεκ από τους δρόμους της Βόα, και το χέρι του υψώθηκε σ' έναν χαιρετισμό. Στη θέα του ξέσπασαν ζητωκραυγές από το τεράστιο, γεμάτο ζωντάνια πλήθος που είχε συγκεντρωθεί έξω από το σπίτι μας, τόσο πυκνό, ώστε δεν μπορούσα να δω φως ανάμεσα στους ώμους των ανθρώπων μπροστά μας ή να ακούσω τις ίδιες μου τις σκέψεις μέσα από την κατοφονία των επευφημιών. Εδώ στο κέντρο της πόλης της Βόα, λίγους μόνο δρόμους μακριά από το αμφιθέατρο όπου λάμβαναν χώρα οι αναμετρήσεις της αρένας, οι δρόμοι ήταν καθαροί, οι πέτρες κά-

τω από τα πόδια μου άθικτες. Τα κτίρια εδώ ήταν ένας συνδυασμός παλιού και καινούργιου, απλές πέτρινες κατασκευές και ψηλές στενές πόρτες οι οποίες αποτελούνταν από περίτεχνα μεταλλικά διακοσμητικά και γυαλί. Ήταν ένα εκλεκτικό μείγμα, το οποίο για εμένα ήταν τόσο φυσικό όσο το ίδιο μου το σώμα. Ξέραμε πώς να διατηρούμε την ομορφιά των παλιών πραγμάτων απέναντι στην ομορφιά των καινούργιων, χωρίς να χάνεται τίποτε από κανένα από τα δύο.

Ήταν η μητέρα μου, όχι ο πατέρας μου, εκείνη που ξεσήκωσε τις περισσότερες ζητωκραυγές από τη θάλασσα των υπηκόων της. Πρόσφερε τα χέρια της στα άτομα που προσπαθούσαν να την αγγίξουν, ακουμπώντας τα ακροδάχτυλά τους στα δικά της και χαμογελώντας. Παρακολουθούσα, μπερδεμένη, μάτια να βουρκώνουν στη θέα της και μόνο, σιγανές φωνές να ψέλλουν το όνομά της. *Ιλίρα, Ιλίρα, Ιλίρα*. Έκοψε τον βλαστό από ένα φτερωτό γρασίδι από το κάτω μέρος της φούστας της και το στερέωσε πίσω από το αυτί ενός μικρού κοριτσιού. *Ιλίρα, Ιλίρα, Ιλίρα*.

Έτρεξα μπροστά για να προλάβω τον αδερφό μου, τον Ρίζεκ, ο οποίος ήταν δέκα ολόκληρες εποχές μεγαλύτερος από εμένα. Φορούσε μια ψεύτικη πανοπλία –δεν είχε κερδίσει ακόμα την πανοπλία που φτιάχνεται από το δέρμα ενός σκοτωμένου Θωρακισμένου, η οποία ήταν για τον λαό μας σύμβολο κύρους– και τον έκανε να φαίνεται πιο μεγαλόσωμος απ’ ό,τι συνήθως, κάτι που υποπτεύομαι πως έγινε σκόπιμα. Ο πατέρας μου ήταν ψηλός, αλλά πολύ αδύνατος.

«Γιατί λένε το όνομά της;» ρώτησα τον Ρίζεκ, παραπατώντας στην προσπάθειά μου να τον προλάβω.

«Επειδή την αγαπούν», απάντησε ο Ριζ. «Όπως την αγαπάμε κι εμείς».

«Μα δεν την ξέρουν», είπα.

«Αυτό είναι αλήθεια», παραδέχτηκε. «Αλλά πιστεύουν ότι την ξέρουν, και μερικές φορές αυτό είναι αρεκτό».

Τα δάχτυλα της μητέρας μου ήταν λεκιασμένα με μπογιά έπειτα από τόσο πολλά απλωμένα ζωγραφισμένα χέρια που είχε αγ-

γίξει. Δε νομίζω πως εγώ θα ήθελα να αγγίξω τόσο πολλούς ανθρώπους με τη μιά.

Δεξιά και αριστερά μας βρίσκονταν στρατιώτες με πανοπλία οι οποίοι μας άνοιγαν ένα στενό μονοπάτι με το σώμα τους. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν πίστευα ότι τους χρειαζόμασταν – το πλήθος άνοιγε δρόμο για τον πατέρα μου σαν ένα μαχαίρι που τους έκοβε στα δύο. Μπορεί να μη φώναζαν το όνομά του, αλλά έσκυβαν το κεφάλι μπροστά του, απομάκρυναν το βλέμμα τους από εκείνον. Είδα, για πρώτη φορά, πόσο λεπτή ήταν η γραμμή ανάμεσα στον φόβο και στην αγάπη, ανάμεσα στον σεβασμό και στη λατρεία. Είχε τραβηχτεί ανάμεσα στους γονείς μου.

«Σάιρα», είπε ο πατέρας μου, και σφίχτηκα, σχεδόν κοκάλωσα έτσι όπως γύριζε προς το μέρος μου. Απλωσε το χέρι του για να πάρει το δικό μου και του το έδωσα, αν και δεν το ήθελα. Ο πατέρας μου ήταν το είδος του ανθρώπου που απλώς υπακούς.

Ύστερα με σήκωσε στην αγκαλιά του, γρήγορα και δυνατά, κάνοντάς με να γελάσω ξαφνιασμένη. Με κράτησε πάνω στο πλευρό του με το ένα χέρι, σαν να μην είχα καθόλου βάρος. Το πρόσωπό του ήταν κοντά στο δικό μου, μυρίζοντας βότανα και καμένα πράγματα, το μάγουλό του τραχύ από τα γένια. Ο πατέρας μου, ο Λάζμετ Νόαβεκ, ηγεμόνας του Σοτέτ. Η μητέρα μου τον φώναζε «Λαζ» όταν νόμιζε ότι δεν την άκουγε κανένας και του απάγγελλε ποίηση του Σοτέτ.

«Σκέφτηκα πως ίσως θα ήθελες να δεις τον λαό σου», μου είπε ο πατέρας μου, μετατοπίζοντας λίγο το βάρος μου στο μέσα μέρος του αγκώνα του. Το άλλο του μπράτσο, που κατέβηκε ξανά στο πλευρό του, ήταν γεμάτο από τον ώμο μέχρι τον καρπό με ουλές, βαμμένες σκούρες για να ξεχωρίζουν. Μια φορά μου είχε πει πως ήταν ένα αρχείο ζωών, αλλά δεν ήξερα τι σήμαινε αυτό.

Είχε και η μητέρα μου μερικές, αν και ούτε τις μισές από τον πατέρα μου.

«Αυτοί οι άνθρωποι λαχταρούν τη δύναμη», πρόσθεσε ο πατέρας μου. «Και η μητέρα σου, ο αδερφός σου κι εγώ θα τους τη δώσουμε. Κάποια μέρα το ίδιο θα κάνεις κι εσύ. Ναι;»

«Ναι...» απάντησα χαμηλόφωνα, αν και δεν είχα ιδέα πώς θα το έκανα αυτό.

«Ωραία», είπε. «Και τώρα χαιρέτισε».

Τρέμοντας λίγο, άπλωσα το χέρι μου, μιμούμενη τον πατέρα μου. Κοιτούσα, αποσβολωμένη, το πλήθος να ανταποκρίνεται.

«Ρίζεκ». Ο πατέρας μου απευθύνθηκε στον αδερφό μου.

«Έλα, μικρή Νόαβεκ», είπε ο Ρίζεκ. Δε χρειαζόταν να του ζητήσει ο πατέρας μου να με πάρει από την αγκαλιά του· το είδε στη στάση του όσο το αισθάνθηκα κι εγώ στη νευρική αλλαγή του βάρους του. Τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του Ρίζεκ και σκαρφάλωσα στην πλάτη του στερεώνοντας τα πόδια μου στα λουριά της πανοπλίας του.

Κοίταξα τον γεμάτο σφυριά λαιμό του και το λακκάκι που είχε σχηματιστεί από το χαμόγελό του.

«Έτοιμη να τρέξουμε;» μου είπε, υψώνοντας τη φωνή του για να μπορέσω να τον ακούσω πάνω από τον θόρυβο που έκανε το πλήθος.

«Να τρέξουμε;» ρώτησα και σφίχτηκα πιο δυνατά πάνω του.

Ως απάντηση, κράτησε τα γόνατά μου σφιχτά στα πλευρά του και άρχισε να τρέχει γελώντας στο μονοπάτι που είχαν ανοίξει οι στρατιώτες. Τα χοροπηδηχτά του βήματα με έκαναν να γελάσω, και ύστερα το πλήθος –ο λαός μας, ο λαός μου– μας μιμήθηκε, και τα μάτια μου γέμισαν χαμόγελα.

Είδα ένα χέρι λίγο πιο μπροστά να απλώνεται προς το μέρος μου και το άγγιξα με τα δάχτυλά μου, όπως ακριβώς θα έκανε και η μητέρα μου. Όταν κατέβασα το χέρι μου, το δέρμα μου ήταν υγρό από ιδρώτα. Ανακάλυψα ότι δε με πείραξε τόσο όσο περίμενα. Η καρδιά μου ήταν γεμάτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 | ΣΑΪΡΑ

ΥΠΗΡΧΑΝ ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ ΜΕΣΑ στους τοίχους της έπαυλης Νόαβεκ, κατασκευασμένοι για να κυκλοφορούν οι υπηρέτες χωρίς να ενοχλούν εμάς ή τους καλεσμένους μας. Τους περπατούσα συχνά, μαθαίνοντας τους κώδικες που χρησιμοποιούσαν οι υπηρέτες για να βρίσκουν τον δρόμο τους, σκαλισμένοι στις γωνίες των τοίχων και στο πάνω μέρος των εισόδων και των εξόδων. Η Οτέγκα μερικές φορές με επέπληττε που πήγαινα στο μάθημά της καλυμμένη με ιστούς αράχνης και γλίτσα, αλλά, ως επί το πλείστον, κανένας δε νοιαζόταν για το πώς περνούσα τον ελεύθερο χρόνο μου, αρκεί να μην ενοχλούσα τον πατέρα μου.

Όταν έκλεισα τις εφτά εποχές μου, οι περιπλανήσεις μου με οδήγησαν στους τοίχους πίσω από το γραφείο του πατέρα μου. Είχα ακολουθήσει έναν κρότο μέχρι εκεί, αλλά όταν άκουσα τη φωνή του πατέρα μου να υψώνεται θυμωμένη, σταμάτησα και κάθισα στις φτέρνες μου.

Προς στιγμήν σκέφτηκα να γυρίσω πίσω, να τρέξω στην ίδια κατεύθυνση από την οποία είχα έρθει, για να είμαι ασφαλής στο δωμάτιό μου. Η υψωμένη φωνή του πατέρα μου δεν είχε ποτέ καλή κατάληξη. Το μόνο άτομο που μπορούσε να τον ηρεμήσει ήταν η μητέρα μου, αλλά ούτε κι εκείνη μπορούσε να τον ελέγξει.

«Πες μου!» είπε ο πατέρας μου. Πίεσα το αυτί μου κι άλλο στον τοίχο για να τον ακούσω. «Πες μου ακριβώς τι του είπες!»

«Εγώ... νόμιζα...» Η φωνή του Ριζ έτρεμε σαν να ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Ούτε αυτό ήταν καλό. Ο πατέρας μου μισούσε τα δάκρυα. «Νόμιζα πως, λόγω της εκπαίδευσής του για να γίνει υπηρέτης μου, θα ήταν έμπιστος...»

«Πες μου τι του είπες!»

«Του είπα... του είπα πως η μοίρα μου, όπως διακήρυξαν οι προφήτες, ήταν... ήταν να πέσω από την οικογένεια Μπένεζιτ. Ότι είναι μια από τις δύο θουβεισιανικές οικογένειες. Αυτό είναι όλο.»

Αποτραβήχτηκα από τον τοίχο. Ένας ιστός αράχνης πιάστηκε στο αυτί μου. Δεν είχα ακούσει ξανά τη μοίρα του Ρίζεκ. Ήξερα πως οι γονείς μου την είχαν μοιραστεί μαζί του όταν τη μάθαιναν τα περισσότερα προικισμένα με μοίρα παιδιά: μόλις ανέπτυσαν ένα χάρισμα. Θα μάθαινα κι εγώ τη δική μου σε μερικές εποχές. Αλλά το να γνωρίζω τη μοίρα του Ρίζεκ –να ξέρω πως η μοίρα του Ρίζεκ ήταν να πέσει από την οικογένεια Μπένεζιτ, η οποία είχε παραμείνει κρυμμένη για τόσο πολλά χρόνια ώστε δεν ξέραμε ούτε το ψευδώνυμό τους ούτε τον πλανήτη στον οποίο κατοικούσαν– αυτό ήταν ένα σπάνιο δώρο. Ή φορτίο.

«Ηλίθιε! Αυτό είναι “όλο”;» είπε ο πατέρας μου περιφρονητικά. «Νομίζεις ότι έχεις την πολυτέλεια να δείχνεις εμπιστοσύνη με μια μοίρα δειλού σαν τη δική σου; Πρέπει να την κρατήσεις κρυφή. Διαφορετικά θα χαθείς κάτω από την ίδια σου την αδυναμία!»

«Λυπάμαι...» Ο Ριζ καθάριζε τον λαιμό του. «Δε θα το ξεχάσω. Δε θα το ξανακάνω».

«Έχεις δίκιο. Δε θα το ξανακάνεις». Η φωνή του πατέρα μου ήταν πιο βαθιά τώρα και επίπεδη. Αυτό ήταν σχεδόν χειρότερο από το να φωνάζει. «Θα πρέπει να δουλέψουμε πιο σκληρά για να βρούμε μια διέξοδο. Έτσι δεν είναι; Από τις εκατοντάδες πιθανές εκδοχές του μέλλοντος που υπάρχουν, θα βρούμε μια στην οποία δεν είσαι χάσιμο χρόνου. Και στο μεταξύ θα δουλέψεις σκληρά για να δείχνεις όσο πιο δυνατός γίνεται, ακόμα και στους πιο στενούς σου συνεργάτες. Κατάλαβες;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Ωραία».

Έμεινα ζαρωμένη εκεί ακούγοντας τις πνιχτές φωνές τους, ώσπου η σκόνη μέσα στο τούνελ με έκανε να θέλω να φτερνιστώ. Αναρωτήθηκα για τη δική μου μοίρα, αν θα με ανέβαζε στην εξουσία ή αν θα με γκρέμιζε. Τώρα, όμως, μου φαινόταν πιο τρομακτική απ' ό,τι πρωτύτερα. Το μόνο που ήθελε ο πατέρας μου ήταν να κατακτήσει τον Θούβε, και το πεπρωμένο του Ρίζεκ ήταν να αποτύχει, να τον απογοητεύσει.

Ήταν επικίνδυνο να εξοργίζεις τον πατέρα μου με κάτι που δεν μπορούσες να αλλάξεις.

Πόνεσα για τον Ριζ, εκεί στο τούνελ, την ώρα που επέστρεφα στο δωμάτιό μου περπατώντας μέσα στο σκοτάδι. Πόνεσα προτού ακόμα μάθω ότι δεν έπρεπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 | ΣΑΪΡΑ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ, όταν ήμουν οχτώ, ο αδερφός μου όρμησε στην κρεβατοκάμαρά μου λαχανιασμένος και μούσκεμα από τη βροχή. Είχα μόλις στήσει το τελευταίο από τα αγαμματίδια μου πάνω στο χαλί μπροστά στο κρεβάτι μου. Τα είχαμε πάρει από την περιοδεία μας στον Όθιο την προηγούμενη χρονιά, όπου είχαν μια αδυναμία στα μικρά άχρηστα αντικείμενα. Έριξε μερικά κάτω έτσι όπως διέσχισε το δωμάτιο. Έβγαλα μια φωνή διαμαρτυρίας – είχε καταστρέψει τον στρατιωτικό σχηματισμό.

«Σάιρα», είπε και κάθισε στις φτέρες του δίπλα μου. Ήταν δεκαοχτώ εποχών, τα χέρια του και τα πόδια του ήταν πολύ μακριά, είχε σπυριά στο μέτωπό του, αλλά ο τρόμος τον έκανε να δείχνει μικρότερος. Ακούμπησα το χέρι μου στον ώμο του.

«Τι είναι;» ρώτησα σφίγγοντάς τον.

«Σ' έχει πάει ποτέ ο πατέρας κάπου για να... σου δείξει κάτι;»

«Όχι». Ο Λάζιμετ Νόαβεκ δε με πήγαινε ποτέ πουθενά: σχεδόν δε με κοιτούσε καν όταν ήμασταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί. Αυτό δε με ενοχλούσε. Ακόμα και τότε ήξερα ότι δεν ήταν καλό να είσαι ο στόχος του βλέμματος του πατέρα. «Ποτέ».

«Αυτό δεν είναι και τόσο δίκαιο. Σωστά;» είπε με λαχτάρα ο Ρίζεκ. «Εσύ κι εγώ είμαστε και οι δύο παιδιά του, θα έπρεπε να μας φέρεται το ίδιο. Δε νομίζεις;»

«Εγώ... Μάλλον», απάντησα. «Ριζ, τι...;»

Αλλά ο Ριζ ακούμπησε την παλάμη του στο μάγουλό μου.

Το δωμάτιό μου, με τις βαριές μπλε κουρτίνες του και τη σκούρα ξύλινη επένδυσή του, εξαφανίστηκε.

«Σήμερα, Ρίξεκ», είπε η φωνή του πατέρα μου, «θα δώσεις την εντολή».

Βρισκόμουν σ' ένα μικρό σκοτεινό δωμάτιο με πέτρινους τοίχους κι ένα τεράστιο παράθυρο μπροστά μου. Ο πατέρας μου στεκόταν στον αριστερό μου ώμο, αλλά έδειχνε πιο μικρόσωμος απ' ό,τι συνήθως – στην πραγματικότητα, εγώ του έφτανα μόνο μέχρι τον γοφό, αλλά μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο τον κοιτούσα κατά πρόσωπο. Τα χέρια μου ήταν σφιγμένα μπροστά μου. Τα δάχτυλά μου ήταν μακριά και λεπτά.

«Θέλεις...» Οι ανάσες μου έβγαιναν ρηχές και γρήγορες. «Θέλεις να...»

«Σύνελε!» γρύλισε ο πατέρας μου αρπάζοντας το μπροστινό μέρος της πανοπλίας μου και τραβώντας με προς το παράθυρο.

Από το παράθυρο είδα έναν ηλικιωμένο άντρα ζαρωμένο και γκριζομάλλη. Ήταν κοκαλιάρης και είχε ένα νεκρό βλέμμα, ενώ τα χέρια του ήταν δεμένα με χειροπέδες. Με ένα νεύμα του πατέρα, οι φρουροί στο διπλανό δωμάτιο πλησίασαν τον φυλακισμένο. Ένας από αυτούς τον κρατούσε από τους ώμους για να μένει ακίνητος, και ο άλλος τύλιγε ένα σκοινί γύρω από τον λαιμό του, δένοντάς το σφιχτά στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Ο φυλακισμένος δε διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Τα άκρα του φάνταζαν πιο βαριά απ' όσο θα έπρεπε να είναι κανονικά, σαν να είχε μολύβι αντί για αίμα.

Αναρίγησα και συνέχισα να αναριγώ.

«Αυτός ο άντρας είναι ένας προδότης», είπε ο πατέρας μου. «Συνωμοτεί εναντίον της οικογένειάς μας. Διαδίδει ψέματα για εμάς ότι κλέβουμε τη βοήθεια που στέλνουν οι ξένοι για τους πεινασμένους και τους αρρώστους του Σοτέτ. Οι άνθρωποι που κακολογούν την οικογένειά μας δεν μπορούν να σκοτωθούν έτσι απλά – πρέπει να σκοτωθούν αργά. Και πρέπει να είσαι έτοιμος να το διατάξεις. Θα πρέπει να είσαι έτοιμος να το κά-

νεις κι εσύ ο ίδιος, αν κι αυτό το μάθημα θα έρθει αργότερα».

Ο τρόμος κουλουριάστηκε στο στομάχι μου σαν σκουλήκι.

Ο πατέρας μου έβγαλε έναν εκνευρισμένο ήχο από το πίσω μέρος του λαιμού του κι έσπρωξε κάτι μέσα στο χέρι μου. Ήταν ένα φιαλίδιο σφραγισμένο με κερί.

«Αν δεν μπορείς να ηρεμήσεις, θα σε βοηθήσει αυτό», πρόσθεσε. «Αλλά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, θα κάνεις αυτό που λέω».

Άνοιξα το κέρινο πάμα και άδειασα το περιεχόμενο του φιαλιδίου στο στόμα μου. Το χαλαρωτικό αλκοόλ έκαψε τον λαιμό μου, αλλά χρειάστηκαν μόνο μερικές στιγμές για να ηρεμήσει το καρδιοχτύπι μου και να μειωθεί ο πανικός μου.

Έγνεψα καταφατικά στον πατέρα μου, ο οποίος άναψε τον διακόπτη για τα μεγάφωνα στο διπλανό δωμάτιο. Μου πήρε μια στιγμή να βρω τη λέξη μέσα στη ζάλη που είχε γεμίσει το μυαλό μου.

«Εκτελέστε τον», είπα, με μια άγνωστη φωνή.

Ένας από τους φρουρούς έκανε ένα βήμα πίσω και τράβηξε την άκρη του σκοινιού, το οποίο περνούσε από έναν μεταλλικό βρόχο στο ταβάνι σαν μια κλωστή μέσα από μια βελόνα. Την τράβηξε ώσπου τα δάχτυλα των ποδιών του φυλακισμένου ίσα που άγγιζαν το πάτωμα. Παρακολούθησα το πρόσωπο του άντρα να γίνεται κόκκινο, ύστερα μοβ. Αρχισε να χτυπιέται. Ήθελα να αποστρέψω το βλέμμα μου, αλλά δεν μπορούσα.

«Δε χρειάζεται όλα τα αποτελεσματικά πράγματα να γίνονται δημόσια», είπε αδιάφορα ο πατέρας έτσι όπως κατέβαζε τον διακόπτη για να κλείσει ξανά τα μεγάφωνα. «Οι φρουροί θα μιλήσουν χαμηλόφωνα γι' αυτό που είσαι πρόθυμος να κάνεις σ' εκείνους που μιλούν εναντίον σου, κι εκείνοι στους οποίους θα το ψιθυρίσουν θα το πουν με τη σειρά τους και σε άλλους, και ύστερα η ισχύς και η δύναμή σου θα μαθευτούν σε όλο το Σοτέτ».

Μια κραγή θέριευε μέσα μου και την κράτησα στον λαιμό μου σαν ένα κομμάτι φαγητού που ήταν πολύ μεγάλο για να το καταπιώ.

Το μικρό σκοτεινό δωμάτιο χάθηκε.

Στεκόμουν σ' έναν φωτεινό δρόμο γεμάτο κόσμο. Βρισκόμουν

στον γοφό της μητέρας μου, με το χέρι μου τυλιγμένο γύρω από το πόδι της. Σκόνη υψωνόταν στον αέρα γύρω μας – στην πρωτεύουσα του έθνους-πλανήτη Ζολντ, με το όχι και τόσο πρωτότυπο όνομα Ζόλντια Σίτι, την οποία είχαμε επισκεφθεί στην πρώτη μου περιοδεία, όλα ήταν καλυμμένα με ένα λεπτό στρώμα γκρι σκόνης εκείνη την εποχή του χρόνου. Δεν ερχόταν από τα βράχια ή το χώμα, όπως είχα υποθέσει, αλλά από ένα τεράστιο λιβάδι με λουλούδια που φύονταν ανατολικά από δω και σκορπίζονταν από τον δυνατό εποχιακό άνεμο.

Αναγνώριζα αυτό το μέρος, αυτήν τη στιγμή. Ήταν μια από τις πιο αγαπημένες αναμνήσεις που είχα με τη μητέρα μου.

Η μητέρα μου έσκυψε το κεφάλι της στον άντρα που την είχε συναντήσει στον δρόμο, και το χέρι της χάιδεψε τα μαλλιά μου.

«Σας ευχαριστώ, Υψηλότατε, που είχατε την ευγένεια να φιλοξενήσετε τη ρακοσυλλογή μας», του είπε η μητέρα μου. «Θα κάνω ό,τι μπορώ για να εγγυηθώ ότι θα πάρουμε μόνο ό,τι δε χρειάζεστε πια».

«Θα το εκτιμούσα αυτό. Υπήρξαν αναφορές κατά τη διάρκεια της τελευταίας ρακοσυλλογής για ληηλασίες από Σοτέτ στρατιώτες. Και μάλιστα σε νοσοκομεία!» αποκρίθηκε ο άντρας απότομα. Το δέρμα του ήταν φωτεινό από τη σκόνη και φάνταζε σαν να λαμπυρίζει στο φως του ήλιου. Είχα σηκώσει τα μάτια μου και τον κοιτούσα με δέος. Φορούσε έναν μακρύ γκρι χιτώνα λες και ήθελε να μοιάζει με άγαλμα.

«Η συμπεριφορά εκείνων των στρατιωτών ήταν άθλια και τιμωρήθηκαν αυστηρά», είπε αποφασιστικά η μητέρα μου. Στράφηκε προς το μέρος μου. «Σάιρα αγάπη μου, αυτός είναι ο ηγέτης της πρωτεύουσας του Ζολντ. Υψηλότατε, αυτή είναι η κόρη μου, η Σάιρα».

«Μ' αρέσει η σκόνη σου», είπα. «Μπαίνει στα μάτια σου;»

Ο άντρας έδειξε να μαλακώνει λίγο καθώς απάντησε: «Συννεχώς. Όταν δε φιλοξενούμε επισκέπτες, φοράμε ματογυάλια».

Έβγαλε ένα ζευγάρι από την τσέπη του και μου το πρόσφερε. Ήταν μεγάλα, με φακούς από ανοιχτόχρωμο πράσινο τζάμι.

Τα δοκίμασα κι έπεσαν κατευθείαν από το πρόσωπό μου στον λαιμό μου, κι έτσι έπρεπε να τα κρατάω με το ένα χέρι. Η μητέρα μου γέλασε –ανάλαφρα, χαλαρά– και ο άντρας τη μιμήθηκε.

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τιμήσουμε την παράδοσή σας», είπε ο άντρας στη μητέρα μου. «Αν και ομολογώ ότι δεν την καταλαβαίνουμε».

«Πάνω απ' όλα αναζητάμε την ανανέωση», του αποκρίθηκε εκείνη. «Και βρίσκουμε το καινούργιο σ' αυτό που έχει πεταχτεί. Τίποτε αξιόλογο δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένο. Σίγουρα μπορούμε να συμφωνήσουμε σ' αυτό».

Και ύστερα τα λόγια της έπαιξαν προς τα πίσω, και τα ματογυάλια σηκώθηκαν στα μάτια μου, μετά πάνω από το κεφάλι μου και βρέθηκαν ξανά στο χέρι του άντρα. Ήταν η πρώτη μου ρακοσυλλογή και ξετυλιγόταν, εκτυλισσόταν, στο μυαλό μου. Αφού η ανάμνηση έπαιξε προς τα πίσω, χάθηκε.

Ήμουν ξανά στο δωμάτιό μου, με τα αγαλματιδιά μου να με περιβάλλουν, και ήξερα πως είχα βιώσει μια πρώτη περιοδεία και πως είχαμε συναντήσει τον ηγέτη της Ζόλντια Σίτι, αλλά δεν μπορούσα να φέρω πια τις εικόνες στο μυαλό μου. Στη θέση τους ήταν ο φυλακισμένος με το σκοινί γύρω από τον λαιμό του και οι χαμηλοί τόνοι του πατέρα στο αυτί μου.

Ο Ριζ είχε ανταλλάξει μια ανάμνησή του με μια από τις δικές μου.

Τον είχα δει πάλι να το κάνει αυτό κάποια φορά στον Βας, φίλο και υπηρέτη του, και μία φορά στη μητέρα μου. Και τις δύο αυτές φορές είχε επιστρέψει από μια συνάντηση με τον πατέρα μου, δείχνοντας σαν να είχε γίνει κομμάτια. Μετά είχε ακουμπήσει το χέρι του στον παλιό του φίλο ή στη μητέρα μας, κι έπειτα από μια στιγμή εκείνος έδειχνε πιο σθητός, τα μάτια του ήταν στεγνά και φαινόταν πιο δυνατός απ' ό,τι νωρίτερα. Κι εκείνοι έδειχναν... πιο άδειοι με κάποιον τρόπο. Σαν να είχαν χάσει κάτι.

«Σάιρα...» είπε ο Ριζ. Δάκρυα λέκιαζαν το μάγουλό του. «Είνα δίκαιο... Είναι δίκαιο να μοιραζόμαστε αυτό το βάρος».

Έκανε να με αγγίξει ξανά. Κάτι βαθιά μέσα μου άρχισε να

καίει. Την ώρα που το χέρι του βρήκε το μάγουλό μου, σκούρες, μαύρες φλέβες απλώθηκαν κάτω από το δέρμα μου, σαν εκείνα τα έντομα με τα πολλά πόδια, σαν ιστοί σκιάς. Κινούνταν, σέρνονταν πάνω στα χέρια μου, φέρνοντας θερμοότητα στο πρόσωπό μου. Και πόνο.

Ούρλιαξα, πιο δυνατά απ' όσο είχα ουρλιάξει ποτέ στη ζωή μου, και η φωνή του Ριζ ενώθηκε με τη δική μου σχεδόν σε μια αρμονία. Οι σκοτεινές φλέβες είχαν φέρει πόνο· το σκοτάδι ήταν πόνος, και ήμουν φτιαγμένη από αυτό, ήμουν ο ίδιος ο πόνος.

Τράβηξε απότομα το χέρι του, αλλά οι σκιές του δέρματος και ο πόνος έμειναν, το χάρισμά μου εμφανίστηκε πρόωρα.

Η μητέρα μου έτρεξε στο δωμάτιο, με το πουκάμισό της μισοκουμπωμένο, το πρόσωπό της να στάζει, καθώς έκανε μπάνιο και δεν είχε προλάβει να σκουπιστεί. Είδε τους μαύρους λεκέδες στο δέρμα μου κι έτρεξε κοντά μου, ακουμπώντας τα χέρια της στα μπράτσα μου για μια στιγμή, προτού τα τραβήξει απότομα. Είχε αισθανθεί κι εκείνη πόνο. Ούρλιαξα ξανά και προσπάθησα να βγάλω τους μαύρους ιστούς με τα νύχια μου.

Η μητέρα μου αναγκάστηκε να με ναρκώσει για να με ηρεμήσει.

Ο Ριζ, που δεν τα πήγαινε ποτέ καλά με τον πόνο, δε με άγγιξε ποτέ ξανά, όχι όσο περνούσε από το χέρι του. Ούτε και κατένευσε άλλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 | ΣΑΪΡΑ

«ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ;»

Κυνηγούσα τη μητέρα μου μέσα στους καλογουλισμένους διαδρόμους, όπου τα πατώματα αντανακλούσαν το γεμάτο μαύρα σημάδια είδωλό μου. Περπατώντας πιο μπροστά μου, κρατούσε τη φούστα της, με τη σπονδυλική της στήλη στητή. Φορούσε φορέματα με πλάκες από κάποιο Θωρακισμένο τοποθετημένες στους κορσέδες, καλυμμένες με ύφασμα για να δείχνουν ελαφριές σαν αέρας. Ήξερε πώς να τραβάει μια τέλεια γραμμή στο βλέφαρό της, που την έκανε να δείχνει σαν να είχε μακριές βλεφαρίδες σε κάθε γωνία. Είχα προσπαθήσει να το κάνω κάποια φορά, αλλά δεν είχα καταφέρει να κρατήσω το χέρι μου σταθερό για αρκετή ώρα ώστε να τραβήξω τη γραμμή. Κι έπρεπε να σταματάω κάθε μερικά δευτερόλεπτα βογκώντας από τον πόνο. Τώρα προτιμώ την απλότητα από την κομψότητα, τα ριχτά φορέματα και τα παπούτσια χωρίς κορδόνια, παντελόνια που δε χρειάζονταν κούμπωμα και πουλόβερ που κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος του δέρματός μου. Ήμουν σχεδόν εννιά εποχών και δεν είχα ήδη τίποτα το περιττό.

Ο πόνος ήταν απλώς μέρος της ζωής τώρα. Οι πιο απλές ενέργειες χρειάζονταν τον διπλάσιο χρόνο, επειδή έπρεπε να σταματάω για να παίρνω μια ανάσα. Οι άλλοι δε με άγγιζαν πια, κι έτσι έπρεπε να κάνω τα πάντα μόνη μου. Δοκίμασα ανεπαρ-

κή φάρμακα και φίλτρα από άλλους πλανήτες, με τη μάταιη ελπίδα ότι θα κατάφεραν να καταστείλουν το χάρισμά μου, και πάντα με αρρώσταιναν.

«Ησυχία», είπε η μητέρα μου ακουμπώντας το δάχτυλό της στα χείλη της. Άνοιξε μια πόρτα, και βγήκαμε στον χώρο προσγείωσης στην ταράτσα της έπαυλης Νόαβεκ. Εκεί βρισκόταν ένα μεταφορικό σκάφος, κουρνιασμένο σαν ένα πουλί που ξεκουραζόταν κατά τη διάρκεια μιας πτήσης, με τις πύλες του ανοιχτές για εμάς. Κοίταξε τριγύρω μία φορά και μετά έπιασε τον ώμο μου –που ήταν καλυμμένος με ύφασμα, για να μην την πονέσω– και με τράβηξε προς το σκάφος.

Όταν μπήκαμε μέσα, με έβαλε να καθίσω σε μια από τις θέσεις κι έδεσε τους μιάντες σφιχτά πάνω από τα πόδια και το στήθος μου.

«Πηγαίνουμε να δούμε κάποιον που ίσως μπορέσει να σε βοηθήσει», πρόσθεσε.

Η πινακίδα στην πόρτα του ειδικού έλεγε *Δόκτωρ Νταξ Φάντλαν*, αλλά μου είπε να τον αποκαλώ Νταξ. Τον αποκαλούσα γιατρό Φάντλαν. Οι γονείς μου μου είχαν μάθει να δείχνω σεβασμό στους ανθρώπους που είχαν εξουσία πάνω μου.

Η μητέρα μου ήταν ψηλή, με έναν μακρύ λαιμό που έγερνε προς τα εμπρός, κάνοντάς τη να δείχνει σαν να έκανε μονίμως υπόκλιση. Αυτήν τη στιγμή οι τένοντες προεξείχαν από τον λαιμό της, και μπορούσα να δω τον σφυγμό της να φτερουγίζει στην επιφάνεια του δέρματός της.

Τα μάτια του γιατρού Φάντλαν τινάζονταν συνεχώς στο μπράτσο της μητέρας μου. Είχε τα σημάδια θανάτου εκτεθειμένα, και ακόμα κι αυτά έδειχναν όμορφα, όχι βάνουσα, με κάθε γραμμή ευθεία, σε ίσες αποστάσεις. Φαντάστηκα πως ο γιατρός Φάντλαν, ένας Οθιριανός, δε θα έβλεπε πολλούς Σοτέτ στο γραφείο του.

Ήταν ένα παράξενο μέρος. Όταν έφτασα, με έβαλαν σ' ένα δωμάτιο με διάφορα άγνωστα παιχνίδια κι έπαιξα με κάποια

από τα αγαλματίδια όπως παίζαμε ο Ρίτσεκ κι εγώ στο σπίτι, όταν ακόμα παίζαμε μαζί: τα έστησα σαν να ήταν ένας στρατός και τα έριξα στη μάχη ενάντια στο γιγάντιο χνουδωτό ζωάκι στη γωνία του δωματίου. Έπειτα από περίπου μία ώρα ο γιατρός Φάντλαν μού είπε να βγω έξω, πως είχε τελειώσει την αξιολόγησή του. Μόνο που εγώ δεν είχα κάνει τίποτε ακόμα.

«Οχτώ εποχές είναι λίγο νωρίς, φυσικά. Αλλά η Σάιρα δεν είναι το μικρότερο παιδί που έχω δει να αναπτύσσει χάρισμα», είπε ο γιατρός Φάντλαν στη μητέρα μου. Ο πόνος μεγάλωνε, και προσπαθούσα να παίρνω ανάσες όπως έλεγαν στους Σοτέτ στρατιώτες να κάνουν όταν έπρεπε να τους ράψουν μια πληγή και δεν υπήρχε χρόνος να τους δώσουν αναισθητικό. Είχα δει τα πλάνα. «Συνήθως συμβαίνει σε ακραίες περιστάσεις ως ένα μέτρο προστασίας. Έχετε ιδέα ποιες μπορεί να ήταν αυτές οι περιστάσεις; Ίσως μας βοηθήσουν να καταλάβουμε γιατί αναπτύχθηκε αυτό το συγκεκριμένο χάρισμα».

«Σας είπα», απάντησε η μητέρα μου. «Δεν ξέρω».

Έλεγε ψέματα. Της είπα τι μου έκανε ο Ρίτσεκ, αλλά ήξερα ότι δεν έπρεπε να την αντικρούσω τώρα. Όταν η μητέρα μου έλεγε ψέματα, ήταν για καλό λόγο.

«Λοιπόν, λυπάμαι, αλλά πρέπει να σας πω ότι το χάρισμα της Σάιρα δεν εξελίσσεται σιγά σιγά», είπε ο γιατρός Φάντλαν. «Φαίνεται να βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη. Και οι επιπτώσεις είναι κάπως ανησυχητικές».

«Τι εννοείτε;» Δε φανταζόμουν ότι η μητέρα μου μπορούσε να καθίσει πιο στητή, αλλά ύστερα το έκανε.

«Το ρεύμα κυλάει μέσα σε όλους μας», απάντησε ήπια ο γιατρός Φάντλαν. «Κι όπως το υγρό μέταλλο που πέφτει μέσα σ' ένα καλούπι, παίρνει διαφορετικό σχήμα μέσα σε καθέναν από εμάς και εμφανίζεται με έναν διαφορετικό τρόπο. Καθώς ένα άτομο μεγαλώνει, αυτές οι αλλαγές μπορούν ν' αλλάξουν το καλούπι μέσα στο οποίο κυλάει το ρεύμα, κι έτσι μπορεί ν' αλλάξει και το χάρισμα – οι άνθρωποι, όμως, γεννικώς δεν αλλάζουν σε τόσο θεμελιώδες επίπεδο».

Το μπράτσο του γιατρού Φάντλαν δεν είχε σημάδια και δε μλούσε την αποκαλυπτική γλώσσα. Υπήρχαν βαθιές γραμμές γύρω από το στόμα και τα μάτια του και γίνονταν ακόμα πιο βαθιές έτσι όπως με κοιτούσε. Το δέρμα του, όμως, είχε την ίδια απόχρωση με το δέρμα της μητέρας μου, υποδεικνύοντας μια κοινή καταγωγή. Πολλοί Σοτέτ είχαν ανάμεικτο αίμα, επομένως αυτό δεν ήταν περίεργο – το δικό μου δέρμα ήταν ένα μέτριο καφετί, σχεδόν χρυσαφένιο κάτω από ένα συγκεκριμένο φως.

«Το γεγονός ότι το χάρισμα της κόρης σας την κάνει να προκαλεί πόνο στον εαυτό της, και στους άλλους, δείχνει κάτι σχετικά με αυτό που συμβαίνει μέσα της», συνέχισε ο γιατρός Φάντλαν. «Θα χρειαζόταν περαιτέρω έρευνα για να μάθουμε τι ακριβώς είναι αυτό. Αλλά μια πρόχειρη αξιολόγηση λέει ότι σε κάποιο επίπεδο νιώθει ότι το αξίζει. Και νιώθει ότι το αξίζουν και οι άλλοι».

«Λέτε πως η κόρη μου φταίει γι' αυτό το χάρισμα;» Ο σφυγμός στον λαιμό της μητέρας μου κινούνταν πιο γρήγορα. «Ότι θέλει να είναι έτσι;»

Ο γιατρός Φάντλαν έγειρε μπροστά και με κοίταξε κατάματα. «Σάιρα, το χάρισμα έρχεται από εσένα. Αν αλλάξεις, θ' αλλάξει και το χάρισμα».

Η μητέρα μου σηκώθηκε. «Είναι παιδί. Δε φταίει εκείνη και δε θέλει να της συμβαίνει κάτι τέτοιο. Λυπάμαι που χάσαμε τον χρόνο μας εδώ. Σάιρα».

Άπλωσε το γαντοφορεμένο χέρι της, κι εγώ, μορφάζοντας, το πήρα. Δεν ήμουν συνηθισμένη να τη βλέπω ταραγμένη. Αυτό έκανε όλες τις σκιές κάτω από το δέρμα μου να αρχίσουν να κινούνται πιο γρήγορα.

«Όπως βλέπετε», είπε ο γιατρός Φάντλαν, «χειροτερεύει όταν είναι συναισθηματικά φορτισμένη».

«Πάψε!» αντιγύρισε απότομα η μητέρα μου. «Δε θα σ' αφήσω να δηλητηριάσεις το μυαλό της περισσότερο απ' όσο έχεις κάνει ήδη!»

«Με μια οικογένεια σαν τη δική σας, φοβάμαι πως έχει δει

ήδη πάρα πολλά για να μπορέσει να σωθεί το μυαλό της», αποκρίθηκε εκείνος καθώς βγαίναμε από το δωμάτιο.

Η μητέρα μου διέσχισε βιαστικά τους διαδρόμους μέχρι την αποβάθρα. Όταν φτάσαμε στον χώρο προσγειώσης, Οθιριανοί στρατιώτες είχαν περικυκλώσει το σκάφος μας. Τα όπλα τους μου φαίνονταν ανίσχυρα, λεπτές βέργες με σκούρο ρεύμα τυλιγμένο γύρω τους, που σκοπό είχαν να ζαλίσουν αντί να σκοτώσουν. Και η πανοπλία τους ήταν επίσης αξιολύπητη, κατασκευασμένη από ένα μαλακό συνθετικό υλικό που άφηνε τα πλευρά τους εκτεθειμένα.

Η μητέρα μου με διέταξε να μπω στο σκάφος και σταμάτησε για να μιλήσει με έναν από αυτούς. Περιπατούσα προς την πύλη του σκάφους με αργό βήμα, για να ακούσω τι έλεγαν.

«Είμαστε εδώ για να σας συνοδέψουμε έξω από τον κόσμο μας», είπε ο στρατιώτης.

«Είμαι η γυναίκα του κυβερνήτη του Σοτέτ. Θα έπρεπε να με αποκαλείς “αρχόντισσα”!» αντιγύρισε απότομα η μητέρα μου.

«Λυπάμαι, κυρία, αλλά η Συνέλευση των Εννιά Πλανητών δεν αναγνωρίζει κανένα έθνος Σοτέτ και επομένως ούτε και ηγεμόνα. Αν φύγετε από τον πλανήτη αμέσως, δε θα σας δημιουργήσουμε κανένα πρόβλημα».

«Κανένα έθνος Σοτέτ...» Η μητέρα μου γέλασε λίγο. «Θα έρθει η στιγμή που θα εύχεσαι να μην το είχες πει αυτό».

Έπιασε τη φούσα της για να τη σηκώσει και κατευθύνθηκε προς το σκάφος. Μπήκα μέσα και βρήκα τη θέση μου, κι εκείνη κάθισε δίπλα μου. Η πύλη έκλεισε πίσω μας, και μπροστά μας ο πιλότος έδωσε το σήμα για απογείωση. Αυτήν τη φορά τράβηξα εγώ τους μιάντες πάνω από το στήθος και τα πόδια μου, επειδή τα χέρια της μητέρας μου έτρεμαν πάρα πολύ για να το κάνει εκείνη για εμένα.

Φυσικά, τότε δεν το ήξερα, αλλά αυτή έμελλε να είναι η τελευταία εποχή που είχα μαζί της. Πέθανε μετά την επόμενη περιουδεία, όταν ήμουν εννιά.

Ανάψαμε μια πυρά για εκείνη στο κέντρο της πόλης της Βόα, αλλά το σκάφος της περιοδείας μετέφερε τις στάχτες της στο διάστημα. Όσο η οικογένειά μας θρηνούσε, ο λαός του Σοτέτ θρηνούσε μαζί μας.

Η Ιλίρα Νόαβεκ θα ταξιδεύει για πάντα κνηγώντας το ρεύμα, είπε ο ιερέας την ώρα που οι στάχτες σκορπίζονταν πίσω μας. Θα τη μεταφέρει σ' ένα θαυματουργό μονοπάτι.

Για πολλές εποχές στη συνέχεια δεν μπορούσα να πω ούτε το όνομά της. Άλλωστε εγώ έφταιγα που είχε πεθάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7 | ΣΑΪΡΑ

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΕΙΔΑ ΤΟΥΣ αδερφούς Κέρεσεθ από τον διάδρομο των υπηρετών, ο οποίος περνούσε πίσω από την Αίθουσα των Όπλων. Ο ένας από αυτούς ήταν αρκετές εποχές μεγαλύτερος από εμένα.

Ο πατέρας μου είχε ακολουθήσει τη μητέρα μου στη μετά θάνατον ζωή μόλις μερικές εποχές νωρίτερα, καθώς σκοτώθηκε σε μια επίθεση κατά τη διάρκεια της τελευταίας μας περιόδου. Ο αδερφός μου, ο Ρίζεκ, τώρα περπατούσε στο μονοπάτι που του είχε ανοίξει ο πατέρας μας, το μονοπάτι προς τη νομιμοποίηση των Σοτέτ. Ίσως ακόμα και προς την κυριαρχία των Σοτέτ.

Η Οτέγκα ήταν η πρώτη που μου είχε μιλήσει για τους Κέρεσεθ, επειδή οι υπηρέτες στο σπίτι μας ψιθύριζαν την ιστορία πάνω από κατσαρόλες και τηγάνια στις κουζίνες, κι εκείνη πάντα μου ανέφερε τους ψιθύρους των υπηρετών.

«Τους αιχμαλώτισε ο υπηρέτης του αδερφού σου, ο Βας», μου είπε καθώς έλεγχε την έκθεσή μου για γραμματικά λάθη. Εξακολουθούσε να μου διδάσκει λογοτεχνία και φυσική, αλλά την είχα ξεπεράσει στα άλλα μου μαθήματα και τώρα μελετούσα μόνη μου, ενώ εκείνη είχε επιστρέψει στη διαχείριση της κουζίνας μας.

«Νόμιζα πως ο Ρίζεκ έστειλε στρατιώτες για να πιάσουν τον προφήτη. Τον γηραιότερο», αποκρίθηκα.

«Αυτό έκανε», είπε η Οτέγκα. «Αλλά ο γηραιότερος προφή-

της αυτοκτόνησε κατά τη διάρκεια της συμπλοκής, ώστε να αποφύγει την αιχμαλωσία. Όπως και να 'χει, ανατέθηκε στον Βας και στους άνδρες του να κυνηγήσουν τους αδερφούς Κέρεσεθ. Ο Βας τούς έσυρε σηκωτούς από το Χώρισμα, απ' ό,τι μαθαίνω. Αλλά ο μικρότερος –ο Άκος– δραπέτευσε με κάποιον τρόπο, έκλεψε ένα μαχαίρι και το έστρεψε εναντίον ενός από τους άνδρες του Βας».

«Ποιου;» ρώτησα. Ήξερα τους άνδρες με τους οποίους ταξίδευε ο Βας. Ήξερα ότι στον έναν άρεσαν οι καραμέλες, ο άλλος είχε έναν αδύναμο αριστερό ώμο, κι ένας άλλος είχε εκπαιδεύσει ένα κατοικίδιο πουλί να τρώει γλυκά από το στόμα του. Ήταν καλό να γνωρίζεις τέτοια πράγματα για τους ανθρώπους. Σε περίπτωση που χρειαστούν.

«Του Κάλμεβ Ράντιξ».

Ήταν αυτός που είχε αδυναμία στις καραμέλες λοιπόν.

Ύψωσα τα φρύδια μου. Ο Κάλμεβ Ράντιξ, ένας από τους έμπιστους του αδερφού μου, είχε σκοτωθεί από ένα Θουβειανό αγόρι; Αυτός δεν ήταν ένας έντιμος θάνατος.

«Γιατί πήραν τα αγόρια;» τη ρώτησα.

«Οι μοίρες τους». Η Οτέγκα ύψωσε τα φρύδια της. «Ή έτσι λέει η ιστορία. Και αφού οι μοίρες τους είναι, προφανώς, άγνωστες σε όλους εκτός από τον Ρίζεκ, είναι αρκετά ενδιαφέρονσα ιστορία».

Δεν ήξερα τις μοίρες των αγοριών Κέρεσεθ ούτε και καμία άλλη μοίρα εκτός από τη δική μου και του Ρίζεκ, παρόλο που είχαν μεταδοθεί πριν από μερικές μέρες από το δελτίο ενημέρωσης της Συνέλευσης. Ο Ρίζεκ είχε διακόψει τη μετάδοση του δελτίου μερικά λεπτά αφότου εμφανίστηκε στην οθόνη ο Ηγέτης της Συνέλευσης. Ο Ηγέτης της Συνέλευσης είχε κάνει την ανακοίνωση στα οθιριανικά, και παρόλο που η χρήση και η διδασκαλία όλων των γλωσσών, εκτός από τα σοτέτ, ήταν απαγορευμένες στη χώρα μας εδώ και παραπάνω από δέκα εποχές, ήταν καλύτερο να είναι σίγουρος.

Χωρίς πολλές επισημότητες, ο πατέρας μου μου είχε πει τη δική

μου μοίρα αφού εμφανίστηκε το χάρισμά μου: *Το δεύτερο παιδί της οικογένειας Νόαβεκ θα διασχίσει το Χώρισμα*. Παράξενη μοίρα για μια προικισμένη κόρη, αλλά μόνο επειδή ήταν τόσο ανιαρή.

Δεν περιφερόμουν πια στους διαδρόμους των υπηρετών τόσο συχνά –στο σπίτι συνέβαιναν πράγματα που δεν ήθελα να δω– αλλά προκειμένου να ρίξω μια ματιά στους ομήρους Κέρεσεθ... ε λοιπόν, έπρεπε να κάνω μια εξαίρεση.

Το μόνο που ήξερα για τους Θουβεισιανούς –πέρα από το γεγονός ότι ήταν εχθροί μας– ήταν ότι είχαν λεπτό δέρμα, που εύκολα μπορούσες να τρυπήσεις με ένα μαχαίρι, και είχαν υπερβολική αδυναμία στα παγολούλουδα, την πηγή ζωής της οικονομίας τους. Είχα μάθει τη γλώσσα τους έπειτα από επιμονή της μητέρας μου –η ελίτ των Σοτέτ εξαιρούνταν, φυσικά, από τις απαγορεύσεις του πατέρα μου σχετικά με τη διδασκαλία γλωσσών– και ήταν δύσκολη για τη γλώσσα μου, η οποία είχε συνηθίσει τους τραχείς δυνατούς ήχους των Σοτέτ αντί για τους σιγανούς και γρήγορους θουβεισιανικούς ήχους.

Ήξερα πως ο Ρίζεκ θα είχε διατάξει να μεταφερθούν οι Κέρεσεθ στην Αίθουσα των Όπλων, γι' αυτό κουλουριάστηκα στις σκιές κι έσπρωξα το ξύλινο πλαίσιο στο πλάι, αφήνοντας μόνο μια χαραμάδα για να βλέπω, όταν άκουσα βήματα.

Το δωμάτιο ήταν σαν όλα τα άλλα στην έπαυλη Νόαβεκ: οι τοίχοι και το πάτωμα ήταν φτιαγμένα από σκούρο ξύλο τόσο καλογυαλισμένο, ώστε έδειχνε σαν να είναι καλυμμένο με ένα στρώμα πάγου. Από το ψηλό ταβάνι κρεμόταν ένας περίτεχνος πολυέλαιος φτιαγμένος από γυάλινες μπάλες και στριφογυριστό μέταλλο. Μικροσκοπικά έντομα φένζου φτερούγιζαν μέσα του, ρίχνοντας ένα απόκοσμο κινούμενο φως στο δωμάτιο. Ο χώρος ήταν σχεδόν άδειος, με όλα τα μαξιλάρια –που ισορροπούσαν επάνω σε χαμηλούς ξύλινους πάγκους για άνεση– να μαζεύουν σκόνη, κι έτσι το σχεδόν λευκό χρώμα τους είχε γίνει γκρι. Οι γονείς μου οργάνωναν δεξιώσεις στο δωμάτιο, αλλά ο Ρίζεκ το χρησιμοποιούσε μόνο για ανθρώπους που ήθελε να τρομοκρατήσει.

Είδα τον Βας πριν από οποιονδήποτε άλλο. Από τη μια πλευ-

ρά του κεφαλιού του κρέμονταν λιγδιασμένα και άτονα μαλλιά, ενώ η ξυρισμένη πλευρά ήταν κόκκινη από το ξυράφι. Δίπλα του έσερνε στα πόδια του ένα αγόρι, πολύ πιο μικρόσωμο απ' ό,τι εγώ, το δέρμα του οποίου ήταν γεμάτο μώλωπες σε διάφορα χρώματα. Είχε στενούς ώμους, ήταν αδύνατο και κοντό. Είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα, και το σώμα του βρισκόταν σε επιφυλακή, σαν να προετοιμαζόταν για κάτι.

Πνιχτοί λυγμοί ακούγονταν από πίσω του, όπου ένα δεύτερο αγόρι, με πυκνά σγουρά μαλλιά, προχωρούσε σκοντάφοντας. Ήταν πιο ψηλό και είχε μεγαλύτερες διαστάσεις από τον πρώτο Κέρεσεθ, αλλά ήταν ζαρωμένο από τον φόβο, κι έτσι σχεδόν φαινόταν μικρότερο από το πρώτο αγόρι.

Αυτοί ήταν οι αδερφοί Κέρεσεθ, τα προικισμένα με μοίρα παιδιά της γενιάς τους. Καθόλου εντυπωσιακό θέαμα.

Ο αδερφός μου τους περίμενε στην άλλη άκρη του δωματίου, με το μακρύ σώμα του απλωμένο επάνω στα σκαλιά που οδηγούσαν στην υπερυψωμένη εξέδρα. Το στήθος του ήταν καλυμμένο με πανοπλία, αλλά τα μπράτσα του ήταν γυμνά, αποκαλύπτοντας μια σειρά από σημάδια θανάτου που έφταναν μέχρι το πίσω μέρος του πήχη του. Ο πατέρας μου είχε διατάξει δολοφονίες για να αντικρούσει τις τυχόν φήμες σχετικά με την αδυναμία του αδερφού μου που μπορεί να διαδίδονταν στις κατώτερες τάξεις. Κρατούσε μια μικρή λεπίδα ρεύματος στο δεξί του χέρι και κάθε μερικά δευτερόλεπτα τη στριφογύριζε στην παλάμη του, πιάνοντάς την πάντα από τη λαβή. Στο γαλαζωπό φως το δέρμα του ήταν τόσο χλωμό, ώστε έμοιαζε σχεδόν σαν πτώμα.

Όταν είδε τους Θουβεισιανούς αιχμαλώτους του, χαμογέλασε δείχνοντας τα δόντια του. Μπορούσε να είναι όμορφος όταν χαμογελούσε ο αδερφός μου, ακόμα κι αν σκόπευε να σε σκοτώσει.

Τεντώθηκε προς τα πίσω, στηρίζοντας το βάρος του στους αγκώνες του, κι έγειρε το κεφάλι του στο πλάι.

«Μπα, μπα...» είπε. Η φωνή του ήταν βαθιά και τραχιά, λες και είχε περάσει όλη τη νύχτα ουρλιάζοντας. «Αυτός είναι εκείνος για τον οποίο έχω ακούσει τόσες ιστορίες;» Ο Ρίτσεκ έδειξε

με ένα νεύμα το γεμάτο μώλωπες Θουβεισιανό αγόρι. Μιλούσε θουβεισιανικά άψογα. «Το Θουβεισιανό αγόρι που κέρδισε ένα σημάδι προτού καν το βάλουμε στο σκάφος;» Γέλασε.

Μισόκλεισα τα μάτια μου για να κοιτάξω καλά το μπράτσο του μελανιασμένου αγοριού. Υπήρχε ένα βαθύ κόψιμο εκεί, στο σαρκώδες κομμάτι του μπράτσου του κάτω ακριβώς από τον αγκώνα, και μια γραμμή από ξεραμένο αίμα που έφτανε μέχρι τον καρπό του και ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ένα σημάδι θανάτου. Ένα καινούργιο σημάδι που ανήκε, αν οι φήμες ήταν αληθινές, στον Κάλμεβ Ράντιξ. Αυτός ήταν ο Άκος λοιπόν, και το αγόρι που έκλαιγε ήταν ο Άιτζα.

«Ο Άκος Κέρεσεθ, το τρίτο παιδί της οικογένειας Κέρεσεθ». Ο Ρίξεκ σηκώθηκε στριφογυρίζοντας το μαχαίρι στην παλάμη του και κατέβηκε τα σκαλιά. Ακόμα και ο Βας φαινόταν κοντός μπροστά του. Έμοιαζε με έναν άντρα κανονικού αναστήματος που είχε τεντωθεί ώστε να δείχνει πιο ψηλός και πιο αδύνατος απ' ό,τι θα έπρεπε να είναι κανονικά, με τους ώμους του και τους γοφούς του υπερβολικά στενούς για να αντέχουν το μέγεθός του.

Ήμουν κι εγώ ψηλή, αλλά οι φυσικές μου ομοιότητες με τον αδερφό μου τέλειωναν εκεί. Δεν ήταν σπάνιο για τα αδέρφια Σοτέτ να μη μοιάζουν μεταξύ τους, δεδομένου πόσο ανάμεικτο ήταν το αίμα μας, αλλά εμείς διαφέραμε από τους περισσότερους. Το αγόρι –ο Άκος– σήκωσε τα μάτια του και συνάντησε εκείνα του Ρίξεκ.

Είχα πρωτοδεί το όνομα «Άκος» σ' ένα βιβλίο ιστορίας των Σοτέτ. Ανήκε σε κάποιον θρησκευτικό ηγέτη, έναν κληρικό που είχε δώσει τέλος στη ζωή του για να μην ατιμάσει το ρεύμα κρατώντας μια λεπίδα ρεύματος. Έτσι, αυτό το Θουβεισιανό αγόρι είχε ένα όνομα σοτέτ. Μήπως οι γονείς του απλώς είχαν ξεχάσει την προέλευση του ονόματος; Ή μήπως ήθελαν να τιμήσουν κάποιο ξεχασμένο πια αίμα σοτέτ;

«Γιατί βρισκόμαστε εδώ;» ρώτησε βραχνιασμένα ο Άκος στα σοτέτ.

Ο Ρίξεκ απλώς χαμογέλασε πιο πλατιά. «Βλέπω πως οι φή-

μες είναι αληθινές – μπορείς όντως να μιλήσεις την αποκαλυπτική γλώσσα. Τι συναρπαστικό! Αναρωτιέμαι πώς απέκτησες αίμα σοτέτ». Κέντρισε με το δάχτυλό του τη γωνία του ματιού του Άκος, τον μάλωπα που υπήρχε εκεί, κάνοντάς τον να μορφάσει. «Δέχτηκες μια αρκετά μεγάλη τιμωρία για τη δολοφονία ενός από τους στρατιώτες μου, βλέπω. Φαντάζομαι ότι τα πλευρά σου έχουν πάθει ζημιά».

Ο Ρίζεκ ζάρωνε κάπως ενώ μιλούσε. Ήμουν σίγουρη ότι μόνο κάποιος που τον ήξερε τόσο πολύ καιρό όσο εγώ θα μπορούσε να το δει. Ο Ρίζεκ σιχαινόταν να βλέπει πόνο, όχι από συμπόνια για το άτομο που υπέφερε, αλλά επειδή δεν του άρεσε να του υπενθυμίζουν ότι υπήρχε πόνος, ότι ήταν εξίσου ευάλωτος σ' αυτόν με οποιοδήποτε άλλο.

«Σχεδόν αναγκάστηκα να τον κουβαλήσω μέχρι εδώ», είπε ο Βας. «Σίγουρα, πάντως, αναγκάστηκα να τον κουβαλήσω μέχρι το σκάφος».

«Κανονικά δε θα επιζούσες από μια τόσο περιφρονητική πράξη όσο είναι η δολοφονία ενός στρατιώτη μου...» είπε ο Ρίζεκ μιλώντας στον Άκος με έναν υποτιμητικό τρόπο σαν να ήταν παιδί. «Αλλά η μοίρα σου είναι να πεθάνεις υπηρετώντας την οικογένεια Νόαβεκ, να πεθάνεις υπηρετώντας εμένα, και θα προτιμούσα να σε χρησιμοποιήσω για μερικές εποχές».

Ο Άκος ήταν γεμάτος ένταση από τότε που τον πρωτοείδα. Καθώς κοιτούσα, ήταν λες κι όλη η τραχύτητα πάνω του είχε λιώσει, αφήνοντάς τον να δείχνει ευάλωτος σαν μικρό παιδί. Τα δάχτυλά του ήταν καμπυλωμένα, αλλά όχι σε γροθιές. Παθητικά, θαρρείς και κοιμόταν.

Υποθέτω ότι δεν είχε μάθει τη μοίρα του.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια...» αποκρίθηκε ο Άκος, σαν να περιρίμενε να καθησυχάσει ο Ρίζεκ τον φόβο του. Έδωξα έναν οξύ πόνο από το στομάχι μου πιέζοντάς το με την παλάμη μου.

«Ω, σε διαβεβαιώνω πως είναι... Θα ήθελες να σου διαβάσω τα πρακτικά της ανακοίνωσης;» Ο Ρίζεκ έβγαλε ένα τετράγωνο χαρτί από την πίσω τσέπη του –προφανώς είχε έρθει σ' αυτήν

τη συνάντηση προετοιμασμένος να προκαλέσει συναισθηματικό χάος– και το ξετύλιξε. Ο Άκος έτρεμε.

«“Το τρίτο παιδί της οικογένειας Κέρεσεθ”», διάβασε ο Ρίτζεκ, στα οθιριανικά. Για κάποιον λόγο, το ότι άκουγα τη μοίρα στη γλώσσα στην οποία είχε ανακοινωθεί την έκανε να φαντάζει ακόμα πιο αληθινή. Αναρωτήθηκα αν ο Άκος, που έτρεμε σε κάθε συλλαβή, ένιωθε το ίδιο. «“Θα πεθάνει υπηρετώντας την οικογένεια Νόαβεκ”».

Ο Ρίτζεκ άφησε το χαρτί να πέσει στο πάτωμα. Ο Άκος το άρπαξε τόσο απότομα, ώστε παραλίγο να σκιστεί. Έμεινε σκυμμένος στο πάτωμα ενώ το διάβαζε –ξανά και ξανά– λες κι αν το διάβαζε πολλές φορές, θα κατάφερνε να το αλλάξει. Λες και ο θάνατός του, και η υπηρεσία του στην οικογένειά μας, δεν ήταν πράγματα προδιαγεγραμμένα.

«Δε θα είναι αλήθεια», είπε ο Άκος, πιο σκληρά αυτήν τη φορά, έτσι όπως σηκωνόταν όρθιος. «Θα προτιμούσα... θα προτιμούσα να πεθάνω παρά...»

«Ω, δε νομίζω πως αυτό είναι αλήθεια...» αντιγύρισε ο Ρίτζεκ, χαμηλώνοντας τη φωνή του σχεδόν σ' έναν ψίθυρο. Έσκυψε πιο κοντά στο πρόσωπο του Άκος. Τα δάχτυλα του Άκος άνοιγαν τρύπες στο χαρτί. Κατά τα άλλα, όμως, ήταν ακίνητος. «Ξέρω πώς δείχνουν εκείνοι που θέλουν να πεθάνουν. Έχω οδηγήσει εγώ ο ίδιος πολλούς απ' αυτούς σ' αυτό το σημείο. Κι εσύ συνεχίζεις να θέλεις απεγνωσμένα να επιβιώσεις».

Ο Άκος πήρε μια ανάσα, και τα μάτια του συνάντησαν εκείνα του αδερφού μου με μια νέα σταθερότητα. «Ο αδερφός μου δεν έχει καμία σχέση μαζί σου. Δεν έχεις κανένα δικαίωμα πάνω του. Άφησέ τον, κι εγώ... δε θα σου προκαλέσω κανένα πρόβλημα».

«Όπως φαίνεται, έχεις βγάλει πολλά λανθασμένα συμπεράσματα σχετικά με το τι κάνετε εδώ εσύ και ο αδερφός σου», αποκρίθηκε ο Ρίτζεκ. «Δε διασχίσαμε το Χώρισμα, όπως υποθέτεις, απλώς για να επισπεύσουμε τη μοίρα σου. Δεν είναι ο αδερφός σου η παράπλευρη απώλεια· εσύ είσαι. Εκείνον ψάχναμε».

«Δεν πέρασε εσύ το Χώρισμα!» αντιγύρισε απότομα ο Άκος.

«Εσύ απλώς καθόσουν εδώ και άφησες τους λακέδες σου να κάνουν όλη τη δουλειά για εσένα!»

Ο Ρίζεκ γύρισε και ανέβηκε στην εξέδρα. Ο τοίχος από πάνω της ήταν γεμάτος με όπλα σε όλα τα σχήματα και τα μεγέθη, τα περισσότερα από αυτά λεπίδες ρεύματος μακριές όσο το χέρι μου. Επέλεξε ένα μεγάλο πλατύ μαχαίρι με μια βαριά λαβή, που θύμιζε μπαλτά.

«Ο αδερφός σου έχει ένα συγκεκριμένο πεπρωμένο», είπε ο Ρίζεκ επιθεωρώντας το μαχαίρι. «Υποθέτω πως εφόσον δεν ήξερες τη δική σου μοίρα, δεν ξέρεις ούτε και τη δική του. Σωστά;»

Ο Ρίζεκ χαμογέλασε, όπως έκανε πάντα όταν ήξερε κάτι που δεν ήξεραν οι άλλοι.

«“Να βλέπει το μέλλον του γαλαξία”» παρέθεσε ο Ρίζεκ, στα σοτέτ αυτήν τη φορά. «Με άλλα λόγια, να γίνει ο επόμενος προφήτης του πλανήτη».

Ο Άκος παρέμενε σιωπηλός.

Απομακρύνθηκα από τη χαραμάδα στον τοίχο, κλείνοντας τα μάτια μου μπροστά στη γραμμή του φωτός ώστε να μπορέσω να σκεφτώ.

Για τον αδερφό μου και τον πατέρα μου κάθε περιοδεία από τότε που ο Ρίζεκ ήταν μικρός δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η αναζήτηση κάποιου προφήτη, και κάθε αναζήτηση είχε πέσει στο κενό. Επειδή, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν σχεδόν αδύνατο να πιάσεις κάποιον που ήξερε πως έρχεσαι. Ή κάποιον που μπορούσε να πέσει πάνω σ' ένα μαχαίρι για να αποφύγει την αιχμαλωσία, όπως έκανε ο ηλικιωμένος προφήτης στην ίδια εισβολή που είχε φέρει τους Κέρεσεθ εδώ.

Επιτέλους, όμως, φαινόταν ότι ο Ρίζεκ είχε βρει μια λύση: είχε κυνηγήσει δύο προφήτες ταυτόχρονα. Ο ένας είχε αποφύγει τη σύλληψη επιλέγοντας τον θάνατο. Και ο άλλος –αυτός ο Άιτζα Κέρεσεθ– δεν ήξερε τι ήταν. Ήταν ακόμη αρκετά μαλακός και εύπλαστος, ώστε να διαμορφωθεί από τη σκληρότητα των Νόαβεκ.

Έσκυψα πάλι μπροστά, για να ακούσω τον Άιτζα να μιλάει, με το σγουρό του κεφάλι χαμηλωμένο.

«Άκος, τι λέει;» ρώτησε ο Άιτζα στα θουβεισιανικά, σκουπίζοντας τη μύτη του με την ανάστροφη της παλάμης του.

«Λέει ότι δεν ήρθαν στον Θούβε για εμένα», απάντησε ο Άκος, χωρίς να κοιτάξει πίσω του. Ήταν παράξενο να ακούω κάποιον να μιλάει δύο γλώσσες τέλεια, χωρίς προφορά. Τον ζήλευα γι' αυτή την ικανότητά του. «Ήρθαν για εσένα».

«Για εμένα;» Τα μάτια του Άιτζα ήταν ανοιχτοπράσινα. Ένα ασυνήθιστο χρώμα, σαν τα ιριδίζοντα φτερά των εντόμων ή τη ροή του ρεύματος μετά την Αποδυνάμωση. Με φόντο το σταρένιο δέγμα του, που θύμιζε τόσο το γαλακτερό χρώμα του πλανήτη Ζολντ, σχεδόν έλαμπαν. «Γιατί;»

«Επειδή είσαι ο επόμενος προφήτης αυτού του πλανήτη», είπε ο Ρίτζεκ στον Άιτζα στη μητρική γλώσσα του αγοριού, κατεβαίνοντας από την εξέδρα με το μαχαίρι στο χέρι του. «Θα βλέπεις το μέλλον σε όλες του τις πολλές πολλές εκδοχές. Και υπάρχει μια συγκεκριμένη εκδοχή την οποία θέλω να μάθω».

Μια σκιά πέρασε από το πίσω μέρος του χεριού μου σαν έντομο, και το χάρισμά μου έκανε τις αρθρώσεις μου να πονούν σαν να έσπαζαν. Έπνιξα ένα βογκητό. Ήξερα ποιο μέλλον ήθελε ο Ρίτζεκ: να κυβερνήσει τον Θούβε, καθώς και το Σοτέτ, να κατακτήσει τους εχθρούς μας, να αναγνωριστεί από τη Συνέλευση ως ο νόμιμος ηγέτης του κόσμου μας. Αλλά η μοίρα του κρεμόταν από πάνω του τόσο βαριά, όσο μάλλον κρεμόταν τώρα και η μοίρα του Άκος, καθώς όριζε πως ο Ρίτζεκ θα έχανε από τους εχθρούς μας αντί να τους κατακτήσει. Χρειαζόταν έναν προφήτη αν ήθελε να αποφύγει αυτή την αποτυχία. Και τώρα είχε έναν.

Ήθελα να αναγνωριστούν οι Σοτέτ ως έθνος, αντί να θεωρούνται σαν ένα μάτσο τυχαίοι επαναστάτες, όσο το ήθελε και ο αδερφός μου. Γιατί λοιπόν ο πόνος του χαρίσματός μου –πάντα παρών– αυξανόταν με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε;

«Εγώ...» Ο Άιτζα κοιτούσε το μαχαίρι στο χέρι του Ρίτζεκ. «Δεν είμαι προφήτης, δεν είχα ποτέ κάποιο όραμα, δεν μπορώ... δεν μπορώ να...»

Πίεσα ξανά το στομάχι μου.

Ο Ρίζεκ ισορρόπησε το μαχαίρι στην παλάμη του και το τίναξε για να το στριφογυρίσει. Εκείνο ταλαντεύτηκε, διαγράφοντας έναν μικρό κύκλο. Όχι, όχι, όχι, βρέθηκα να σκέφτομαι, χωρίς να είμαι σίγουρη γιατί.

Ο Άκος μπήκε ανάμεσα στον Ρίζεκ και στον Άιτσα, λες και μπορούσε να σταματήσει τον αδερφό μου με τη σάρκα του σώματός του και μόνο.

Ο Ρίζεκ κοιτούσε το μαχαίρι του να γυρίζει έτσι όπως πλησίαζε τον Άιτσα.

«Τότε πρέπει να μάθεις να βλέπεις το μέλλον γρήγορα», αποκρίθηκε ο Ρίζεκ. «Επειδή θέλω να μου βρεις την εκδοχή του μέλλοντος που χρειάζομαι και να μου πεις τι πρέπει να κάνω για να το πετύχω. Γιατί δεν ξεκινάμε με μια εκδοχή του μέλλοντος στην οποία οι Σοτέτ, και όχι οι Θουβεισιανοί, ελέγχουν αυτό τον πλανήτη; E;»

Έκανε ένα νεύμα στον Βας, ο οποίος έσπρωξε τον Άιτσα να πέσει στα γόνατα. Ο Ρίζεκ έπιασε το μαχαίρι από τη λαβή του και ακούμπησε την άκρη του στο κεφάλι του Άιτσα, κάτω ακριβώς από το αυτί του. Ο Άιτσα κλαψούρισε.

«Δεν μπορώ...» είπε ο Άιτσα. «Δεν ξέρω πώς να καλώ οράματα, δεν...»

Και μετά ο Άκος όρμησε πάνω στον αδερφό μου από το πλάι. Δεν ήταν αρκετά μεγαλόσωμος ώστε να ρίξει τον Ρίζεκ κάτω, αλλά τον έπιασε απροετοίμαστο, και ο Ρίζεκ παραπάτησε. Ο Άκος τράβηξε το χέρι του προς τα πίσω ώστε να ρίξει μπουλιά –*ανόητο, σκέφτηκα*– αλλά ο Ρίζεκ ήταν πολύ γρήγορος. Τίναξε σε κλοτσιά το πόδι του από το έδαφος, χτυπώντας τον Άκος στο στομάχι, και ύστερα σηκώθηκε όρθιος. Αρπάξε τον Άκος από τα μαλλιά, τραβώντας το κεφάλι του προς τα πάνω, κι έκοψε το δέρμα του κατά μήκος της γραμμής του σαγονιού του αγοριού, από το αυτί μέχρι το πιγούνι. Ο Άκος ούρλιαξε.

Ήταν ένα από τα αγαπημένα σημεία του Ρίζεκ για να κόβει ανθρώπους. Όταν αποφάσιζε να κάνει σε κάποιον μια ουλή, ήθελε να είναι ορατή. Αναπόφευκτη.

«Σε παρακαλώ...» είπε ο Άιτζα. «Σε παρακαλώ, δεν ξέρω πώς να κάνω αυτό που ζητάς... Σε παρακαλώ, μην του κάνεις κακό, μη μου κάνεις κακό. Σε παρακαλώ...»

Ο Ρίζεκ κοίταξε τον Άκος, ο οποίος έπιανε το πρόσωπό του, με το αίμα να κυλάει στον λαιμό του.

«Δεν ξέρω αυτήν τη θουβεσιανική λέξη “παρακαλώ”», είπε ο Ρίζεκ.

Αργότερα εκείνο το βράδυ άκουσα μια κραυγή να αντηχεί στους ήσυχους διαδρόμους της έπαυλης Νόαβεκ. Ήξερα πως δεν ανήκε στον Άκος– είχε σταλεί στον ξάδερφό μας τον Βάκρεζ «για να σκληραγωγηθεί», όπως το έθεσε ο Ρίζεκ. Αντίθετα, αναγνώρισα την κραυγή ως το ουρλιαχτό πόνου του Άιτζα, καθώς ο αδερφός μου προσπαθούσε να αποσπάσει το μέλλον από το κεφάλι του.

Την ονειρευόμουν για πολύ καιρό έπειτα από αυτό.

Σ' έναν πλανήτη όπου δεσπόζουν η βία και η εκδίκηση, σ' έναν γαλαξία όπου κάποιιοι ευνοούνται από τη μοίρα, όλοι αναπτύσσουν ένα χάρισμα ρεύματος, μια μοναδική δύναμη που μπορεί να διαμορφώσει το μέλλον. Ενώ οι περισσότεροι επωφελούνται από αυτό το χάρισμα, ο Άκος και η Σάιρα παραμένουν ευάλωτοι στον έλεγχο των άλλων. Μπορούν, άραγε, να απαιτήσουν πίσω τη μοίρα και τη ζωή τους και να αποκαταστήσουν την ισορροπία των δυνάμεων σ' αυτόν τον κόσμο;

Η Σάιρα είναι αδερφή ενός βίαιου τυράννου που κυβερνάει τον λαό των Σοτέτ. Το χάρισμα ρεύματος της Σάιρα της δίνει πόνο και δύναμη – κάτι που εκμεταλλεύεται ο αδερφός της χρησιμοποιώντας τη για να βασανίζει τους εχθρούς του. Αλλά η Σάιρα είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια λεπίδα στο χέρι του αδερφού της: είναι αποφασιστική, γρήγορη και πολύ πιο έξυπνη απ' όσο νομίζει εκείνος.

Ο Άκος προέρχεται από το ειρηνικό έθνος των Θούβε και η πίστη του στην οικογένειά του είναι απεριόριστη. Παρόλο που προστατεύεται από το ασυνήθιστο χάρισμά του, όταν συλλαμβάνεται μαζί με τον αδερφό του από τον εχθρικό στρατό των Σοτέτ, είναι αποφασισμένος να τον σώσει με κάθε τίμημα. Όταν ο Άκος εισβάλλει στον κόσμο της Σάιρα, η εχθρότητα ανάμεσα στους δύο λαούς και στις οικογένειες φαίνεται απροσπέλαστη. Πρέπει να αποφασίσουν αν θα βοηθήσουν ο ένας τον άλλο για να επιβιώσουν ή θα καταστραφούν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1836-0

9 786180 118360

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18939